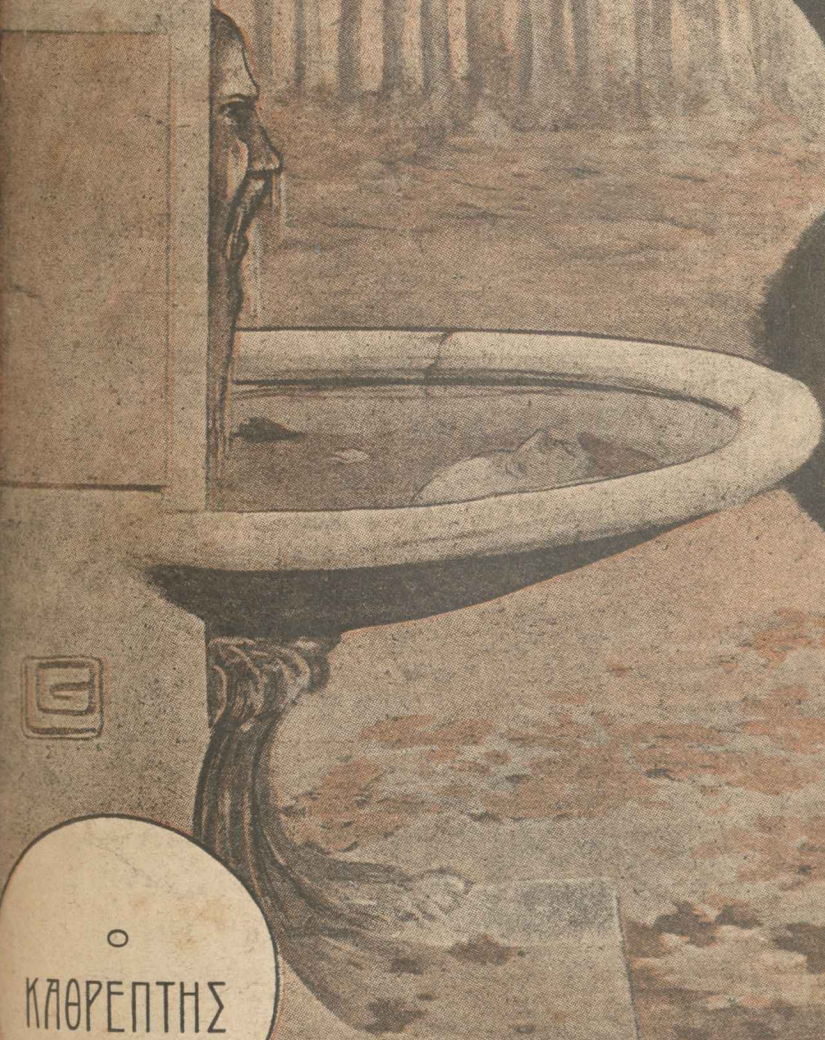

ΕΤΟΣ Β'. Νο 83
ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧ. 2.50

ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1925
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 200

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΚΛΟΡΕΠΤΗΣ

ΝΤΟΠΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΝΤΑΗΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

— Τι νά κάμετε, λέει; Νά φάτε σαράντα καντάρια σίδερο και σαράντα καντάρια... ξύλο.

Και συνάδευε την φράση με μια χειρονομία, που σήμαινε ξυλοκόπημα.

Οι επιβάτες της «πρώτης», μαζεμένοι στο σαλόνι, έκαμαν πως τόν άκούσαν με προσοχή και θαυμασμό μεγάλο.

Ήταν ένας μάλλον κοντός άνθρωπος, τετράγωνος, πλατύς, παχύς, με κατσάρια μαύρα μαλλιά και μαύρα χονδρά μουστάκια. Φορούσε μπλε κοστούμι και θιμνήλο μικρό με στενούς γύρους που στεκόταν στην κορυφή της κεφαλής του. Περιέργοι κατέβλεπαν τον ντόπη με το... επίθετό του.

Μιλώντας επιδεικτικά και σαν περιφρονημένα για τους άλλους και είχε εις το στήθος του, κάτι μεταλλεία θριάμβων κρεμασμένα, που άστράφταν και δαχτυλίδια πολύτιμα στα δάχτυλα και χονδρές καδένες. Στην αρχή, όσοι δεν τον έβλεπαν, τον περιόριζαν, σαν κανέναν ξεπερνένο καπετάνιον του έμπορικου ναυτικού, και κατόπιν για κανέναν παλαιστήν πλανόδιον ή για Κυριακίτιον χασιότην.

Το βαπόρι έπλεε προς την Θεσσαλονίκη. Η θάλασσα γαλανή, γαληνιαία, γελαστή, λάδι, θάλαγα κανείς!... Αγκυράς από δω ο Όλυμπος, βιολε από κει τα βουνά της Χαλκιδικής. Οι επιβάτες, αφού δεν είχαν τί να κάμουν, περνούσαν την ώρα τους με τις κουβέντες, εις το καπιστήριον, όταν έμπηκε, με το ταλαντευμένο βάδιόμα του, φουσκώντας σαν ξεθυμασμένο φουσέρι και κυττάζοντας όλους με τα μεγάλα μάτια του, σαν να έψαχνε κάποιον να τον βρει.

Σαφηνά άκούσαν κάποιους να τον λένε: — Δέν μās λες τι νά κάνομε νά γίνουμε και μεις παλληκαράδες; — Τι νά κάμετε, λέει; Νά φάτε σαράντα καντάρια σίδερο και σαράντα καντάρια... ξύλο.

Σε λίγο μάθαμε ποιός ήταν και πού πήγαινε. Ήταν ο γνωστός παλληκαράς των Αθηνών και ίσως συμπάσης της Ελλάδος, ο κύριος Ανδρέας ο δυσώνυμος. Εμπάρκαρισε στο Βόλο και πήγαινε εις το Κιλκίς. Ο μακαρίτης Κίμων ο Χαλκοκονδύλης, υποδικιχητής τότε εκεί, στενοχωρημένος από την έρημιά του τόπου και την μονοτονία της ζωής και την ξηρότητα της κρατικής υπηρεσίας, τον μετακαλούσε στη Μακεδονία, τον κρατούσε κάμποσες ημέρες στή Θεσσαλονίκη και διασκεδάζε φαιδρυνόμενος με τα λόγια και τις πράξεις του...

Από τον Χαλκοκονδύλην, τον έμαθαν και τον καλούσαν κατόπιν και αξιοματιικοί διάφοροι, λέγοντάς του, ότι τον θέλουν για να φοβίζουν τους... Βουλγάρους.

Οι Βούλγαροι όμως δεν φοβόντο για να φύγουν και ο κύριος Ανδρέας τους... περιφρόνησε.

— Άς τους νά πάνε νά χαθούν!... Δέν αξίζουν νά τους δειρώ!

Κάποιος Θεσσαλός εκεί, μās διηγήθηκε πως άρχισε το στάδιό του. Στάδιο ήρωισμών, γιοκάδων και ραβδοκουνημάτων. Ήταν το κατά στάλαγμα του Αθηναίου κουτσαβα-μοισή, που άφηκε στο πέ-ρασμα του, με τους θρούλους και την ποιη-σύν του, και κατέληξε εις την παρωδιαν του Κύριου Ανδρέα του δυσώνυμου, όπως κά-θε σοβαρό εις την Ελλάδα.

— Άρα τα χράματα του πάγκου.

Ο κύριος Ανδρέας ο τελευταίος των Ελλήνων κουτσαβακλήδων ήταν ο άβλαβέστερος ίσως των Ελλήνων. Πρώτον, είχε μια γενναία φιλοδοξία. Νά θεωρείται παλληκαράς και τó έπίστευσεν και ο ίδιος ότι διέπρεψε και άνδραγαθήματα και ότι έγένεπνε παντού τον τρό-μον και τον σεβασμόν.

Επειτα είχε και μια άτρόμητη ψυχή. Εις τόν άντικρύστην κινδύνον και νάβγαίνη κάποτε δαρμένος! Και τρέπον είχε μεγάλη άντοχή. Βρισκόσαν ή πλάτες του και σαράντα καντάρια σίδερο και σαράντα καντάρια... ξύλο.

Οι Έλληνες τον έμνηρίστηκαν και τον έσπρωξαν στον πρώτο

άθλο και το πρώτο ξύλο.

Από την στιγμή εκείνη έμπηκε στην άθλασιν. Τού είπαν ότι για ν' άναγνωρισθί για παλληκαράς εις την Αθήνα έπρεπε νά κάνει ρεμούλα εις τα χαρτοπαίγνια. Κι αυτός δεν δίστασε νά δώση το δείγμα της άνδρείας του!

Μια νύχτα ανέβηκε σε μια λέσχη χαρτοποιικη και άποκαρ-θικη ν' άρπάξη τα χράματα του πάγκου. Αλλά τα χράματα εκείνα είχαν άφεντάδες και οι χαρτοπαίγτες τον έσπρωξαν στης μα-στονιές.

— Αδιάφορο όμως.

— Ο Ανδρέας έδειξε

ότι έχει θάρρος.

Οι έμπροσθάριοι

άντελθήσαν άναί-κα

και άντοχην στο ξύ-λο

και με άλλην άν-τοχήν.

— Ο κύριος Αν-δρέας

από τότε ει-σπρηχτο πλησίον εις

την άθλασιν.

— Η Μοδσα άκούμα ή

Λημοτική κατέβηκε

σαν τον άμνηση, αφού

δέν είχε τί άλλο νά έμνήση.

— Ο κύριος Ανδρέας, το θεοτό,

τι άρχειμμένο φείδι,

ρεμούλα πήγε κι έκαμε,

στον Γόργον το παγκίδι.

και κατάρχη το ποιήμα:

Κι ή Γόργον έφώναξε:

— «Πούς εν' αυτός ο νέος;

Σαράντα τόνε δέρνουνε,

και στέκεται γενναίος!»

— Πώς συμβαίνει νά μίν τόν ξέρετε; προσέθεσε ο Θεσσαλός.

— Νά πού δέν είχαμε την τύχη!

— Για σ' αυτόν έγραψε χρονογραφήματα κι' ο Κονδυλάκης.

Εκείνη τη στιγμή, νέος θόρυβος μās άπασχόλησε.

— Ένας φαρμακοποιός από τα Τρίκαλα, τού έδειχνε μια χάρτη

φυσίγγια έμπροσθέν» μικρά.

— Έχεις, κύριε Ανδρέα, τέτοια;

— Όχι φυσίγγια από άμερικάνικο.

— Ο κύριος Ανδρέας φύσησε με περιφρόνηση, άπλωσε στην τάπη

του γιλέκου του και έβγαλε μια σφαίρα περιστρεφούσα από Μαν-βουινάτικο, και την έπέταξε έμπρός στο φαρμακοποιό.

— Δός μας, ρε, σέ παρακαλώ τά... ρέστα!

— Η νύχτα περνούσε εύθιμα. — Θα είχαν χτυ-πήσει δυό από τα μεσάνυχτα όταν ο κύριος Αν-δρέας σηκώθηκε άπάνω με κινήσεις άργές και μεγαλοπρεπείς:

— Τώρα πάτε νά ήσυχάστε σεις και γώ θα φυλάξω άπάνω!

— Τι θα φυλάξης;

— Ξέρεις; Πελάγος είναι εδώ, φαντάζεσαι

τι σου συμβαίνει! Βουλγαρικά «πλουμένα». Τού-κακα καταδρομικά!... Θάλασσα, έρημιά εις δω

πέρα... Θηρία, καρχαρίες. Νύχτα, μεσπελάγο! Νά μη φυλές και κανείς τον κόσμον!... Προ-φθάνει για όλους ο Θεός!...

— Ανέβηκε άργά και καμαρωμένα. Με το σκλη-ρό καπέλλο του, στραβά άπάνω στα κατσάρια

μαλλιά του, που άμα το βλέπας μās θύμιζε το παρατσούκλι του, έπικαθήμενο στήν κεφαλή του.

— Τηνάλλη μέρα τον ζήτημα, δέν τον βόσκουμε!

— Μαρε μη τον είδατε, μη τον άπαντήσατε

τον Ανδρέα τον λεβέντη; Τι έγινε; Μήπως

πήγε Κουρσοφός ή μη τον σκλάβωσαν τά... Βουλ-γαρικά «πλουμένα».

— Ανεκαλύφθη σε μια καμπίνα, βαρύς, συνα-χωμένος. — Οι ναύτες τον είχαν καταφέρει νά

πέση εις τη θάλασσα.

— Βρέ Ντεπ! — Αντρέα, έσύ πού τάβγαλές

πέρα με την θεωρία, μπορείς νά τά βάλεις και με

το πέλαγος;

— Ο Ανδρέας δέν ήξερε κολύμπι, αλλά δέν ήξευρε και φόβος τί θα

πύ. Και μια βουτιά στη θάλασσα, πόνος! Με πιστόλια, με μαχαί-ρα.

— Πού θα μού πās μονη άνθρωποφάγα, θάλασσα!...

— Τον έβγαλαν με δυσκολία. Τον τράβαν με

τού έβαλαν όλαι σεις... μασχάλες.

— Σάν πήγαμε για νά τόν δούμε, μās έκαμειμάρη χειρονομία έπιστατή-

— Ηονήστε!... Μή φοβόσται!... Εγώ είμαι εδώ και ή-νοια σας!...

Σταμ. Σταμ.

Πήδης πάντοτε στη θάλασα.

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΤΟΥ Α. ΣΟΛΑΝΟ

ΟΤΕ για μένα δε θα πούνε ότι αυτοκτόνησα από έρωτα, γιατί ποτέ δέν πίστευα στον έρωτα. Νόμιζα ότι θ' αγαπούσα τον πρώτον άνθρωπο που θα ένωνε τα χείλη του με τα δικά μου, αλλά ύστερα από λίγο κατάλαβα ότι το αίσθημά μου έκείνο δέν ήταν έρωας, μα μονάχα μια ά-πλη περιέργεια. Η αλήθεια είναι ότι έγω αγα-πήσα πραγματικά μονάχα τη γάτα της Άγκυρας του θρωκού μου, το γεράνι που άνθίζει στη γλάστρα του παραθύρου μου και τον ήλιο.

Όσοι θα πούν πως σκοτώθηκα γιατί είχα χρέη. Έχω γι' αυτό το ζήτημα την συνείδησή μου ήσυχη, δέν όφειλα παρά μόνο ένα μισο-φράγκο στην καμαριέρα μου, στην όποια άρρήνω όλη μου την κληρο-νομία: τα ρούχα μου και τα έπιπλά μου. Όσοι από άδυναμια ψυ-χής, γιατί αυτή τη στιγμή δέν με βασανίζει κανένας πόνος. Όσοι από άνία γιατί άκόμη είμαι τόσο νέος και ή ζωή μπορεί νάχει για μένα πολύ ενδιαφέρον άκόμη. Όσοι για λόγους ύγιαις γιατί ή καρδιά μου είναι σιδερένια και θα μπορούσα νά φάω και άνθρωπο άκόμη! Ίσως από μελαγχολία... από ιδιοτροπία... από μίαν άόρι-στη έπιθυμία... Ίσως κάτι τί από όλα αυτά.

Ποιός είπε πως κάθε πουλί έχει μια φωλιά, κάθε λουλούδι ένα σπόρο, κάθε πεταλούδα ένα πέταγμα, κάθε άτομο ένα κομμάτι από τον ήλιο;

Εγώ δέν είχα ποτέ μια φωλιά.

Η ψυχή μου δέν είχε μέσα της κανένα σπόρο.

Ποτέ δέν ήρθε χώρος για νάφηση νά πετάξη ή φαντασία μου.

Κι' από τον ήλιο δέν γνώρισα παρά τη δύση του, το βασίλειο του φωτός μέσα στον όκεανό που βρίσκεται μέσα μου, όκεανό γε-ματο μυστήρια και θύελλα, που τόσο εύκολα δαμάστηκε. Είχα άρε-τες και θα μπορούσα νά μείνω τίμια. Η άρετή είναι ένα λουλούδι καμωμένο από μωσαϊκά στα χέρια ενός παιδιού. Άν το παιδί άρρήτη νά χαθί κι' ένα μονάχα κομμάτι άπ' αυτό το μωσαϊκό, ύστερα ένα ένα θα πέσουν και τα άλλα μικρά κομμάτια και το λουλούδι θα σκορπιστεί. Όταν το παιδί άντιληφθή την καταστροφή, άν έχη λεπτή ψυχή, άρχίζει τά κλάματα, άν είναι άρρωστο χαμογέλα, άν έχη δυνατό χαρακτήρα βλαστημάει, κι' άν είναι τρελλό σπαταλά όλη του τη ζωή προσπαθώντας νά μαζέψη και πάλι τα σκορπι-μένα κομμάτια...

— Μιουν άρεστά δυνατό! Η-ξερα πάντοτε ότι το μικρό χλωμό χέρι έκρυβε μια έπίφο-ρη άνδρική δύναμη. Πάντα με φοβίχε ή δύναμη αυτή του χε-ριού μου. Και μ' αυτή τη δύ-ναμη τού γυναικείου χεριού θα συντρίψω τον έαυτό μου. Θα είναι ίσως μια βροχερή μελα-χολική ήμερα, χωρίς άλλο μια μέρα άνίας και όχι ψυχικής άδυναμίας, αλλά άφηνίσεως της δυνάμεως του χαρακτήρος μου.

Η αυτοκτονία είναι ένα μεθυστικό κρασί για έκείνη τα πλάσματα που άποκλήρωσε ή φύσις.

Μονάχη; Όχι. Η μοναξιά με τρο-μάζει, και τó σπήν είναι πολύ μεγάλο για μένα. Θα προσκαλέσω όλους μου τους φίλους... κι' έκείνον.

Άραγε θα έχω τó θάρρος νά γελάσω όταν θα τού πού πως φεύγω για πάντα. Αχ! θα ήθελα νά είχα τó θάρρος νά σκοτώσω κι' έκείνον.

Αλλά τί είναι τó θάρρος για νά κάνη κανείς το κακό; Εγώ δέν έβγαφα κανένα ποτέ μου.

Έχω συνείδηση τίμιος γυναικάς.

Όταν ήμουν παιδί συνήθιζα νά κάνω και την προσοχή μου. Έδώ και κάμποσο καιρό δέν προσέχωμαι πια. Γιατί νά άποκρίνωμαι μπροστά στο Θεό; Καμιά φορά πηγαίνω σε κανένα δημόσιο κήπο, όχι όμως για νά προσε-νυχώ, αλλά για νά κλάψω, και νά παραδοθώ σε ρεβήρη και νά φαντασθώ πως είμαι άγνη άκούμη.

Ο πατέρας μου ήταν άμαξάς, ή μητέρα μου κεντήστρα, έξοισαμε πάνω από το σταθμό των άλόγων μας.

Θυμάμαι πως ή μυστική του χόρτου που είχαμε για τó ξά. Θυμάμαι πως τις χειμωνιάτικες νύχτες όταν τ' άλογο

χλιμνιζότανε πεταγόμενα από τó φόβο μου μέσα στον ύπνο μου. Άπο τότε έννοιωθα πως ή νύχτα ήταν καλή. Καλή γιατί κοιμίζε, σκέπαζε, όλα τά πράγματα και τά πειδ άσχημα, καλή γιατί ήταν σιω-πηλή, γιατί ήταν σκοτεινή.

Τίποτε άλλο τότε δέν αγαπούσα από τά άλογα τού πατέρα μου. Η μητέρα μου με χτυπούσε άλύ-πητα, και ποτέ δέν έδινε άρεστό φαί για νά πώ πως κοιμώμουνα χορτασμένη. Μεγάλωνα άσχημα με μια ούλη πάνω από τά χείλη, ήμουν σιωπηλή, μελαγχολική, γεμάτη μίσος.

Όταν άρχισαν νά φροντίζουν για μένα ήταν πιά άργά.

Πάντοτε ήθελα νά είχα ένα μικρό παιδί, ένα όποιοδήποτε παι-δάκι, για νά κάμω για κείνο ότι δέν κάνανε για μένα, νά έκδι-κηθώ για τά δικά μου παιδικά χρόνια που ήταν τόσο θλιβερά στη πραγματικότητα. Τί δυστυχισμένα πλασμάτα που είναι τά παι-διά! Γιατί νά μη τά χαϊδεύουν; Γιατί νά τά φοβίζον για τη ζωή, ένώ μπορούσαν νά τους πούν πως ή ζωή είναι φάρμα!

Σε μένα κανείς δέν είπε πως ύπάρχουν στο κόσμο και καλές καρδιές και όμορφα πράγματα. Όταν μονάχη μου θέλησα νά τά βρω ήταν άργά. Είχαν δηλητηριάσει τó αίμα μου, και όλα τά άγνά, τά όμορφα πράγματα φεύγανε από κοντά μου, από τά βαρμένα μου χείλη, από τά μολυσμένα μου χέρια.

Άργά... όλα έρχονται άργά, γι' αυτό κι' έγω θέλω νά σκοτώσω

τον έαυτό μου! τουλάχιστον νά πεθάνω έγκαιρος.

Γιατί θέλω να νά με μάθουνε γράμματα; Γιατί με στείλανε σχολείο μέσα σε τόσα πλούσια κορίτσια που με περιγελούν για τó φτωχικό ντυσιμό μου; Γιατί δέν φροντίζουν, σαν φτωχοκόριτσο που ήμουν, νά με κάνουν μια δυνατή και έργατική γυναίκα; Γιατί πάνω σε μια κότα ζήτησαν νά κολλήσουν άκου φτερά; Γιατί έκαμαν τη ψυχή μου νά γεροση; Γιατί νά με δηλητηριάσουν με φιλοδοξίες και έπιθυμίες βάτοντάς με κοντά σ' εύτυχιση και πλούσια;

Από τότε που ήμουν δώδεκα χρονών, άρχισε νά γεννιέται και νά μεγαλώνη μέσα μου μίσος προς κάθε τι που με τριγυρίζει.

Η μητέρα μου δέν ενδιαφερόταν καθόλου για μένα και μ' άφηνε έλεύθερη νά κάνω ότι θέλω. Πάντα βρισκόμουνα έξω από τó σπίτι μου, διάβαζα άπληστα διάφορα μυθιστορήματα, άρχισα νά καλλωπίζομαι, νά θέλω ν' άρέσω, ένώ κατά βάθος έννοιωθα την άνάγκη μιας καλής συμβουλής. Ο πατέρας μου γύριζε αινωίως μεθυσμένος. Η μητέρα μου ήταν αινωίως κουρασμένη και άπλη-στη για λεψία.

Όταν έγινα δέκα πέντε χρονών, θαρρώ πως έρωτεύθηκα ένα φοιτητή. Ίσως τó έκαμα από ιδιοτροπία. Ίσως από πεπαι.

Και όμως ύστερα από άγους μήνες έπεσε όπας ένα φουτό που τó άφηνουν νά σαπίση και πύρι, όπως καθιόνται τά τριαντάφυλλα στην κάψα τού καλοκαιριού. Κι' έγω δέν έξερω πώς. Θυμάμαι μόνο μια σκοτεινή νύχτα τού χειμώνα τά λόγια του, όταν μ' έδωσε:

— Έλα, κόρη μικρή μου, πηγαίνε... είναι άργά και θα σε γυρεύη ή μητέρα σου.

Θυμάμαι πως τóτος της πόρτας που έκλεισε πίσω μου σφράγισε μ' ένα απαράμιτο τ' άπιασμένο κομμάτι μου. Κι' τον πόθο έκείνο της πόρτας που κλείστηκε δέν τον έξερα ποτέ. Ήταν ο ύψιστος γογγυσμός της ψυχής μου. Αυτό είναι που με κάνει νά μη πεθάνω έντελώς ήττω. Γιατί και τη στιγμή που θα κοιτώ την ψυχή από τó σώμα θά έανακαλώσασκα τó βρόντο έκείνο της πόρτας που έκλεισε.

Ύστερα θά έβλεψω τó άπαιτό χιόνι που πέφτει σιγά σιγά στο δρόμο και έπειτα κρύο... τó κρύο που μουδιάζει και τó σώμα και την ψυχή. Τί ενδιαφέρον έχει ή επίλοιπη ιστορία μου; Τά άκατάμετο έξακολουθητικό γλάστρημα; τά δια-φορα όντάματα; τά χράματα; Όλα αυτά τί ενδιαφέρουν!

Όλη ή περασμένη μου ζωή είναι μίση από κείνη την πόρτα που έκλεισε τόσο δυνατά και τόσο άπότομα, πάνω στο χιόνι που έπε-φτε, στο κρύο που έκανε νά τρέμη τó σώμα μου και την ψυχή μου.

Έκείνο που με σκοτώνει είναι... που δέν μπορώ νά λησμονήσω.

Οι άς άναπαύω λάνια!

Τά έγκλήματα της ψυχής δέν έχουν τίμη συνείδησης. Έκείνος έξακολουθεί νά περπατά ήττω, χλωμός, εύχαριστήμενος. Όλα τά άλλα λησμονήθηκαν. Κι' έγω δέν τόν άγαπώ. Ίσως και νά μίν τόν άγάπησα ποτέ.

Φύγα γαλήνια με τη συνείδηση άγνη.

Δέν έχω από τότε άνθρώπους παρά ένα πρόγραμμα νά μη μιλή-σουν καθόλου για μένα.

Από τó Θεό γνωρίζω τη στιγμή που με κείνιμα θ' άποχωρε-τώ τον κόσμο, ή κότα που θα κλέβη πίσω μου νά μη βροντίζω δυνατά, και τó χιόνι νά με σκεπάζη ήττω, άπαι όπως τότε...

Μετάφρ. Α. Β. Π.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

Ο ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ XVII

«Η τραγική ιστορία ενός διαδόχου.—Η βασανισμένη του ζωή εις χείρας του υποδηματοποιού Σιμόν και της γυναίκας του.—Η μαλλιά του πρίγκιπος.—Ένα άπαιστο παιγνίδι.—Ζήτω ή Δημοκρατία!»—Η δίκη της Μαρίας Άντουανέτας.—Η κατηγορία του παιδιού της.—Μετά την δίκη.—Η τύχη του Σιμόν.

Ίδου ένας άνθρωπος του οποίου το όνομα έχει συνδεθεί με τη ζωή ενός λεπτού βλαστου μιας τραγικής δυναστείας. Ο υποδηματοποιός Άντουαν Σιμόν.

Ο Σιμόν καθόταν στην οδό Κορνελιέρ. Δύο βήματα παρά πέρα καθόταν ο Μαρά, στο βάθος της οδοῦ ο Δαντόν και πάρα κάτω ακόμη ήταν το κασάκι του Λαζάρτο. Η γυναίκα του Σιμόν, πρώην υπηρέτρια, ήταν μια καλή γυναικοῦλα του λαού. Κατά την έκρηξη της επανάστασης ο Σιμόν εξέλεξε από τη συνοικία του μέλος της Κομμουνίας των Παριζιανών.

Στις 2 Σεπτεμβρίου 1792 η Κομμούνια εξέλεξε μερικά από τα μέλη της στα οποία ανέθεσε να προσπαθήσουν να σταματήσουν τις σφαγές. Ο Σιμόν ήταν ένας απ' αυτά, αλλά ούτε αυτός, ούτε οι άλλοι κατόρθωσαν να κάνουν τίποτε.

Στις 8 Ιουλίου 1793, η Κομμούνια κατόπιν υποδείξεως του Μαρά, εξέλεξε το Σιμόν και τη γυναίκα του ως εκπαιδευτές του μικρού Λουδοβίκου XVII, τον οποίον είχαν χωρίσει κτηνωδώς από τη μητέρα του, τη Μαρία Άντουανέτα. Γι' αυτή τους την ένασχόληση έπαιρναν 9.000 λίβρες κ' οι δύο, ποσό αρκετά σημαντικό για την εποχή. Κ' οι δύο τους ήταν σχεδόν αγράμματοι.

Ίδου λοιπόν το ζεύγος Σιμόν εγκαθίστανται εις το Τάμπλ, δια την φύλαξιν, την επίβλεψιν και την... μόρφωσιν του νεαρού πρίγκιπος που μόλις ήταν όκτω χρόνων. Τις πρώτες μέρες, ο μικρός, χωρισμένος βράναισα από τη μητέρα του, τη δέια του και την αδελφή του ήταν πολύ μελαγχολικός και δεν έκανε άλλο παρά να κλαίει. Πολλές φορές έπαιζε με τ' ανοίγει την πόρτα που τον χωρίζε από τη σκάλα, ή οποία έφτανε στο διαμέρισμα της Μαρίας Άντουανέτας. Χαμένος κόπος όμως. Η πόρτα ήταν βαρειά άμπαρωμένη. Το πρώτο βράδυ άρνήθηκε να κοιμηθῇ στο κρεβάτι του και τον πήρε ο ύπνος σε μια κορέλλα, μα σε δύο μέρες η κόρη του τον έβρισκε και κοιμήθηκε στο κρεβάτι του άφου προηγουμένως εγγύθηκε.

Σιγά σιγά ο νεαρός Λουδοβίκος XVII υπετασσεται στη νέα ζωή που του έβγαλαν, μα εξακολουθούσε να παραμένει θλιμμένος και σιωπηλός.

—Είσαι μιά μέρτα μωγουλά; του είπε μιά μέρα ο Σιμόν. «Α! παλληκάρη μου θα σε κάνω να μιλήσεις, θα σε μάθω να τραγουδάς το τραγούδι της «Καρμανιόλας» και θα φωνάζουμε μαζί «Ζήτω ή Δημοκρατία!»

Στις 14 Ιουλίου 1793 ο προστάτης του Σιμόν, ο Μαρά, δολοφονείται, κ' ο Σιμόν βυθίζεται σε μι' άπεραντη λύπη. Για πρώτη φορά κακομεταχειρίζεται τον πρώην διάδοχο του Γαλλικού θρόνου. Στις 9 Αυγούστου πανηγυρίζεται ή επέτειος της άνακηρύξεως της Δημοκρατίας κ' ο Σιμόν προσπαθεί να ξαναγκάσει τον πρίγκιπα να φωνάξη «Ζήτω ή Δημοκρατία!» μα ο μικρός αντίστέκεται με ένα πείσμα καταπληκτικό για ένα παιδί όκτω χρόνων.

Ο δυστυχισμένος πρίγκιπς έκανε βροχάτσες για την ήλικία του και για ένα πρίγκιπα δούλει. Ο Σιμόν τον έβριζε πολλές φορές να πλένη τα πιάτα, να καθαρίζει το σπίτι και να γυαλίζει τα παπούτσια που αυτός επιδόρθευε.

Ο πρίγκιπς είχε ώρα-ώρα ξανθά μαλλιά, ο Σιμόν του τα έκοψε και τον άφησε κουρεμένο.

Από της κατατομή της του Λουδοβίκου του 16ου, του πατέρα του, ο μικρός φορούσε μαύρα ρούχα. Ο Σιμόν του παράγγειλε ένα κοστούμι από ύφασμα άνοιχτό και μαζί μ' αυτό του φόρεσε και τον κόκκινο σκούφο.

—Τώρα κοιμάσαι σαν άληθινός Γακωβίνος! του είπε τότε ο Σιμόν γελώντας.

Ο Λουδοβίκος έτρεμε μόλις έβλεπε κραυά. Ο Σιμόν τον άγίαζε να πίνει, περισσότερο από το λογικό και πολλές φορές τρωματικά τραγουδία της εποχής, άλλα και τραγούδια άνήθικα.

Ταχφρίζονται ότι ο Σομέτε, ο εισηγητής της Κομμουνίας, για να διασκεδάσει, έδενε για παιγνίδι στο μικρό Λουδοβίκο XVII μια μικρή γκιλοτίνα.

Ενθ γινόντουσαν οι προπαρασκευές για τη δίκη της Μαρίας Άντουανέτας, ο Έμπρερ ανέλαβε ένα σατανικό σχέδιο. Επρόκεινα ν' αποδόσουν στη Μαρία Άντουανέτα, διά του στόματος του

Ίδιου του παιδιού της, άκατανομάστους πράξεις. Ο Σιμόν βέβαια σύμφωνος σ' αυτή την άτιμία.

Ο μικρός άνεκρίθη σχετικώς και κατέθετε ότι έξεβιάστη—ποιός ξέρει με τι άτιμα μέσα;—να καταθέσει. Η Μαρία Άντουανέτα έρωτήθηκε επ' αυτού του σημείου από το επαναστατικό δικαστήριο. Στην άρχή άρνήθηκε ν' άπαντήσει, μα έπειδή ένα μέλος του δικαστηρίου επέμενε, τότε ή βασίλισσα έδωσε την έξέχ άπάντη, ή οποία προκάλεσε τα δάκρυα πολλών γυναικών του λαού που παρακολουθούσαν τη δίκη:

—Επ' αυτής της κατηγορίας επικαλούμαι όλες τις μητέρες που βρίζονται εδώ.

Οι παριστάμενοι ώμολόγησαν ότι έκείνη τη στιγμή ένα ρήμα συμπαθείας διέτρεξε όλη την αίθουσα ύπερ της δυστυχημένης βασίλισσας κ' ότι ο πρόεδρος Έρμάν έσπευσε να τελειώσει τη σύλητη επ' αυτής της κατηγορίας, ή οποία δημιουργούσε μιá άμφισβητούμενη για την κατηγορούμενη.

Το βράδυ της ίδιας ήμέρας της δίκης ο Ροβεσπιέρρος έρωτησε σίτι ενός φίλου του, του Βανουά, με τον Μπαρρέ, τον Ζαν Ζούστ και τον Βιλάν, ένορχο του Επαναστατικού δικαστηρίου. Μίλουσαν για την κατηγορία της Μαρίας Άντουανέτας κ' ο Μαξιμιλιανός δεν μπόρεσε να κρύψει ένα αίσθημα περιφρονησε και θυμού κατά του Έμπρερ και είπε: «Θέλησε λοιπόν αυτός αποδόνας μιá τέτοια σνοκαφανία στην κατηγορούμενη ν' προσάγει έξέγερση στον όχλο, κάνοντας τ' ενδιαφέρον του ύπερ αυτής; Ειν' ένας άθλιος!»

Από κείνη τη στιγμή φαίνεται ότι άλλαξε ή διαγωγή του Σιμόν άπέναντι του μικρού πρίγκιπος. Η Κομμούνια είχε άπαρηγορησει ν' άφηνε το παιδί να στεβαίνει στον κήπο του Τάμπλ. Αυτός λοιπόν τό πήγαμε στην ταράτσα του πύργου να παίρνει άέρα. Εδώ ένα μιλλιάριο φυλαγμένο στην άποθήκη του πύργου, το μετέφερε κ' άρχισε να μαθαίνει το παιδί να παίζει. Στην ίδια άποθήκη βρισκόταν ένα κλουβί που είχε μέσα έν' άσ' τα πτηνία εκείνα μηχανικά πουλιά, που είχε έφευρε ο Βοκασόν και τα όποι κ' τότε ήταν της μόδας. Ο Σιμόν επέτρεψε από την Κομμούνια—μιά μέρα που οι έφοροι της ήταν μετροπαιδείες—την άδεια να στείλει να έπισκευασθῇ με δημόσια έξοδα ο μηχανισμός αυτού του πουλιού ο οποίος ήταν χαλασμένος. Η έπισκευή στοίχισε 300 λίβρες οι όποιες πληρώθηκαν χωρίς καμμία δυσκολία.

Αυτό το πουλί στη φωλιά του τραγουδούσε καλώς τραγουδία κ' εύχαριστούσε τόσο τον πρίγκιπα όποτε, άκούγοντάς το, έρχονταν τους πόνους και τα βασάνά του. Τέλος ο Σιμόν έζήτησε άδεια και τό πέτυχε να εγκαταστήσει σ' ένα τοίχωμα του πύργου μιá φωλιά, όπου έκλεισε μιá δωδεκάδα καναρίνια και δυό ζευγάρια παμστερία, προς μεγάλη χαρά του βιολογιστή, που περνούσε ένα μέρος της ώρας του περιποιούμενος αυτά. Ένας από τους δημοφώνους φρουρούς του πύργου κατάγγειλε στην Κομμούνια τις άδελφές αυτές ένασκολήσεις του πρίγκιπος και σε λίγο ή Κομμούνια διέταξε να πάρουν απ' τον πύργο και την φωλιά με το μηχανικό πουλί και τ' άφαντά πουλιά.

Λίγες ήμέρες άργότερα έπαιρναν και το μιλλιάριο. Όσο για τη γυναίκα του Σιμόν αυτή έφάρετο στον πρίγκιπα με άνθρωπισμό και μάλιστα με στοργή. «Κάθε πρωί, γράφει ο Σαντελός, αυτή τον χένιζε, τον έπλενε και κάποτε κάποτε τον έλουζε, με μιá λέξη φροντίζε έξαιρετικά γι' αυτόν όταν δεν ήταν μεθυμένος».

Μα μερικά μέλη της Κομμουνίας έζήλευσαν την έξαιρετική θέση του Σιμόν. Ανακάλυψαν μιá άπόφαση ή οποία απαγόρευε στα μέλη της Κομμουνίας να είναι και δημόσιοι υπάλληλοι και έτσι ο πρώην υποδηματοποιός της οδοῦ Κορνελιέρ διατάχθη να έλθει μεταδ της θέσεως του ως μέλους του Γενικού Συμβουλίου της Κομμουνίας, θέσεως άμύθητου, και της θέσεως του φίλου του πρίγκιπος εις το Τάμπλ δια την όποιαν έπληρώνοντο. Ο Σιμόν έζήτησε μερικόν ήμερών προθεσμία για να σκεφθῇ. Επρόκειτο για ήμισυ της θέσης του μέλους της Κομμουνίας, άποδεικνύοντας έτσι, καθώς

Ο Λουδοβίκος XVII την ώρα της άρραγίσεώς του εις το Τάμπλ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Του Στεφάν Μερίλλ

Στά χέρια σου τάρβαριά λουλούδια,
Στά μάτια σου τὰ σφάνια πλάτα.
Και τὼν ἐπαύριον ἡ ἐλπίδα
Στά σφάνια και σὺ διό σου μίτια

Ἀπ' ἰὸ χλωμὸ ἡρθεσ κάμπο πέρα
Χεινωπατικῇ μιὰ μέρα,
Ὁ πὺν τὸ χέρι σου πὺν δίνει
Παντὸν περίσσια ἐλεημοσύνη

Ἄς γάλλωμε καλὰ τραγούδια
Γιὰ μιὰν ἀγάπη περασμένη,

Ἄς γάλλωμε μὲ τοὺς ἀνθούς σου
Τὴν μέρα τὴν ἀποσταμένη.

Λέγε πὺν: τάχα σὺ βουνά
Τώρα γηλά χιονίζει,
Μὰ τί τὸν μέλει πὺν γυρὰ ξανά
Πλάτ' σὺ φωτιά πὺν ξεσιπίζει.

Γὰ μὰς σὲ λίγο, τί φιλιὰ,
Καλὴ μου, καὶ γλυκοῦ ὄπνου βύθη,
Καὶ σὺ τὴν ἡλιόρα μας τὴν ἀγκαλιά
Τὸν παλιὸν ἥλιον ἡ λήθη

Μετάφρ. Πέτρου Βασιλικού

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Του Ίψεν

Ὁ: τὴν πόρτα τοὺς πύγαμο
τοὺς στεγροὺς καλεσμένους,
πὺς ὁ ἀνεμος κ' ἔβουσε
τὰ στεγὰ ἔχρε γειά...

Σκοτεινὰ μούρη ἀνιώθηκε
ἀπ' τὸν πύργο ὡς τὸ σπῖτι,

ὅπου πρὶν ἐνανούριζαν,
τόσα λόγια γλυκά.

Μιά γιορτὴ εἶταν καὶ τέλειωσε
μὲ τὸ τέλος τῆς μέρας,
καλεσμένη εἶταν κ' ἔφυγε
μὲ τοὺς ἄλλους κ' ἀπ' αὐτῇ...

Μετάφρ. Γ. Δροσίνη

ΕΝΑ ΤΟΥ ΜΑΗ ΒΡΑΔΥ...

Του Ούλαν

Ένα τοῦ Μῆν βράδυ
χορὸν τραγούδια ἤχοσαν,
ἰακρί ἰακρί τὸ λόφο.
Μ' ἄλλομονο, δέκ' κάτω,
στὰ κυπαρίσσια πλέτ'
κοιμῶταν μιὰ παρθένα.

Σταίναε τὰ τραγούδια
σὺν τάφῳ τῆς τῆς μύτης,
κ' ἀνιῶνται καὶ σέκει,
σὰ σ' ὀνειρὸν ἀνέμῳ.

Πεῖσαι μακρὰ τὴν ὀμίση
καὶ λύνει τὴν κορδέλλαν,
τοῦ τάφου τῆς τ' ἀνιῶνται

κόβει καὶ πέφτει κ' ἄλλα
ἐπάνω ἀπὸ τὸ λάκκο.

Ἄν' ἔρει πὺς τὰ ῥόδα
γάνουνε τὴν ὁροσὶά τους
στὸ νεκρὸν στεφάνι

Ὁλόκλην κ' αἰθέρια,
τρέχει γὰρ νὰ χορέψῃ.
Ὅλα γαλήνια γύρω
κ' ἀκρί, μοναχά ἐκείνη.

Ἡ βραδινὴ καμπάνα
καὶ πῶρα ἡ δισση σβένει
φτωχὴ δόλια παρθένα,
εἶνε νεκρὸι οἱ νεκροί...

Μετάφρ. Ρώμου Φιλόρη

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Του Έρρ. Χάινε

Σιγά, σιγά προβάλλει τὸ φεγγάρι,
τὸ κίτρινό μου ἀστράφτει ἀπὸ τὸ φῶς.
Κρατῶ τ' ἀγαπημένο μου ζευγάρι,
φουσκώνει τὴν καρδιά μας ὁ καθ' ἓνας.

Εἴμαστε μόνοι στὴν ἑρμιά τῆς ἔρμου
στὴν ἀγκαλιά τῆς ἔρμου γλυκιά.

—Τὶ ἀκούεις; στὸν ἀνεμο, κυρὰ μου,
γιατὶ τρέμουν τὰ χέρια σὰ λευκά;

—Ἄν' εἶνε τοῦτο φῶσμά μου τὸν ἀνέμου,
μὰ τραγουδοῦν ἡρώδες ὅτ' ἀνέμ'
κ' εἰν ἀδελφὲς μου τούτες, ἀκριβὲς μου,
πὺν ἡ θαλάσσα κατὰ πῶς μιὰ φορὰ!

Μετάφρ. Π. Ραΐση

έλεγε, τὴ φιλοπατία του. Εἶταν ἡ 5 Ἰανουαρίου 1794. Έβρινε
ἀπὸ μιὰ βδομάδα στὸ Τάμπλ γιὰ νὰ φύγῃ ἀπ' αὐτὸ γιὰ πάντα.

Ο Σιμόν ξανάγινε μαχητῆς της Δημοκρατίας, συνδέσας τὴν
τύχη του με τὴν τύχη τοῦ Ροβεσπιέρρου. Κατεδικάσθη σὴν ἰδίᾳ
δίκη με αὐτὸν καὶ ἐκατομύθη με τὸν «Αδέκαστον», ὅπως ἔλεγαν

τὸ Ροβεσπιέρρο,
αἰς 10 τοῦ Θεομ-
δωρ τοῦ II ἔτους
της Δημοκρατίας (28
Ιουλίου 1794).

Ὅσο γὰρ τὴ γυ-
ναῖκα του αὐτῇ ἐπέ-
τρεχε μιὰ θέση στὸ
Ἀσπλο τῶν Ἀνιά-
των, ὅπου ἐπέθανε
τὸ 1816.

Jean-Bernard

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η Εύρωπη και ή Αμερικη με την πάροδο του χρόνου άπομα-
κρύνονται περισσότερο ή μία της άλλης. Αυτό υποστήριξε έσχατως
στην Γεωλογική Έταιρία του Λονδίνου ο καθηγητής Γκρέγκορ.
Ο Γκρέγκορ ισχυρίζεται ότι άγ έπί σειράν ετών γίνονιν προσε-
κτιές παρατηρήσεις επί του γεωγραφικού πλάτους ώρισμένων ση-
μείων τότε το φαινόμενο αυτό θα διαπιστωθῇ. Η άποψις αυτή
ένισχύει και τη θεωρία του Βέγκνερ κατά την όποία ο Ατλαντι-
κός έσχηματίσθη εκ της άμοιβαίας άπωθήσεως τών δύο ήπειρων
της Εύρώπης και της Αμερικῆς.

Τά πλουσιώτεα χρυσωρυχεία του κόσμου εἶνε κατά μία τελευ-
ταία στατιστική, τα χρυσωρυχεία του Τομπλένα της Τρανσυλβανίας.
Η έκμετάλλευσίς των άρχισε τὸ 1922, αλλά κατά τὸ 1923 έδωσαν
δέκα έξι τόνους χρυσού. Σήμερα έργάζονται σ' αὐτά 5.000 έργά-
τες. Εύρίσκονται σὸ πὺν ἀνθυγιεινὸ μέρος της Σιβηρίας καὶ σὲ
ἀπόστασι έκὰτὸ χιλιόμετρον ἀπὸ τὴν πόλιν Βιτίν, πὺν εἶναι τὸ τε-
λευταῖο κατοικημένο κέντρο. Οι έργάται δόλοκληρο τὸ χρόνο δὲν
πληρώνονται καὶ μόνο κάθε Ὀκτώβριον πὺν παίρνουν ένα μῆνα
άδεια, παίρνουν καὶ τοὺς μισθοὺς των. Κατὰ τὴν άδεια αὐτῇ πη-
γαίνουν σὴν Βιτίν όπου ξοδαύουν τοὺς μισθοὺς των γιὰ νὰ γυρίσουν
πάλι σὴν δουλειά τους άπέντερον.

Ο άμερικανὸς ἡθοποιὸς Βόλφ Χάουερ, σὲ ἡλικία 66 χρόνων,
παντρεύτηκε πρὸ μηνὸς γιὰ ἑκτη φορὰ. Ἐπὶ τὴν εύκαιρία μιὰ ἀπ'
τάς πρώην συζύγους του έδημόσιενε σὺς εφημερίδες τὸ έξῆς συγ-
χαρητήριο: «Έσο εὐτυχῆς, καλὲ μου Βόλφ, αλλά χωρίς νι κάνης
καὶ τὴ συντροφιά σου έξαιρετικά δυστυχῆ, γιὰτὶ της εἶταν εύκολό-
τερο νὰ σὲ παντρευθῇ παρά νὰ σὲ κάνη νὰ πιστέψης πὺς εἶσαι
παντρεμένος.»

Χαριτωμένο καὶ άμερικανικώτατο.

Ασφαλὸς ή μεγαλύτερη διαθήκη του κόσμου εἶνε της πρὸ τινος
ἀποθανούσης στὸ Λονδίνο Φρειδερίκας Κνόν, χήρας ενός πλουσιού
φάρμακτεμποῦ, πὺν πέθανε τὸ 1905 καὶ της άφησε περιουσία
1.524.000 λίρῶν στεγνών. Η διαθήκη άποτελεῖται ἀπὸ τέσσερες
τόμους χειρογράφου, ἀπὸ τοὺς όποίους οι δυό έχουν 702 σελίδες καὶ
οι άλλοι δυό 406 σελίδες. Στοις τέσσερες αὐτοὺς τόμους έχουν
καταγραφῇ με τὴν άδεια τους όλα τὰ πράγματα πὺν ἀνήκαν σὴν μα-
καρίτισσα, ή όποία είχε άρχίσει νὰ συντάσσει τὴν μνημειώδη αὐτὴ
διαθήκη της πρὸ έπταετίας. Γιὰ νὰ πῶρα κανείς έπίσημο ἀντίγραφο
της θά έπρεπε νὰ ξοδῆσῃ μετὰ τὴν χάριτόσημα 30 λίρες.

Πρὸ δεκαπενθήμερου έτελέσθησαν εις τὸ Βίτιμουτ της Αγγλίας
οι γάμοι του νεαροῦ λόρδου Ρίτσαρντ Τινς. Κις μετὰ της μίς
Πάβυ. Ο γαμπρὸς εἶνε 23 χρόνων καὶ ή νύφη 18. Ο λόρδος εἶνε
πλουσιώτατος κ' έχει εισόδημα ἀπὸ 20000 λίρες. Η νύφη εἶνε ή
εὐδὸμη κόρη ενός δόκαθαρτου του Λονδίνου. Κάποια θεία της
φτωχὴ καὶ αὐτῇ, κατάρθεσε νὰ τὴν στείλῃ σὲ σχολαία ἀνατέρον
σπουδών. Ο λόρδος τὴν γνῶρισε σὲ μιὰ φιλικήν οικίαν της. Η
καλλονὴ της τὸν έαγάπησε καὶ σὲ τρεῖς βδομάδες, ἀπὸ κατανί-
κῃς τὴν άγίστασεν τὸν συγγενὸν του τὴν ζήτησε σὲ γάμο ἀπ' τὸν
πατέρα της.

Στὸ Τυρόλον ή σημερινὴς μόδες εἶνε πὺν ἀνταρθεῖς. Οι Τυ-
ρολέοι ἀποτροπάζονται τὸ γυμνὸ κ' έκαθὴ ή περιηγήσεις δε
σβόνονται τὴ σεμνότητά τους αὐτῇ ἀναγκάστηκαν νὰ κολλήσουν
στοὺς σταθμοὺς αὐτὴ τὴν εἰδοποίηση:

«Περηγήσεις, πρὸς νὰ ξέρετε ὅτι δὲν σὺς επιτρέπουμε νὰ
επισκεπτόσθε τὸν τόπο μας με άσχημα φορέματα. Ο θιτικός λαὸς
πὺν κάτακει στὰ μέρη αὐτὰ σκανδαλίζεται βλέποντας κάθε μέρα
ἡμιγυμνὰς περιηγήτριες. Αὐτὸ πρέπει νὰ κάμῃ. Γὰς δέλομε νὰ
βλέπουμε γυμνά πόδια, χέρια καὶ λαμους!»

Έξαιρετικὴ συγκίνησι προκάλεσε σὴν Γαλλία ή δημοσίευση
μίας στατιστικῆς διὰ της όποίας πιστοποιεῖται ὅτι υπάρχουν σὴν
μέρα σὲ δόλοκληρὴ τὴ χώρα 300.000 άνθρωποι έντελῶς άγράμματοι

καὶ μάλιστα 400.000
σχεδόν άγράμματοι.

Η άραξη τούτων
άγραμμάτων οφεί
λεται στὸν πόλεμο
κατὰ ή διάρκεια
του όποίου έλλει-
σαν τὰ σχολαία κ'
έπιστοιατέθησαν οι
διδάσκαλοι.

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΛΕΠΡΟΣ;

ΤΟΥ ΝΤΕ ΧΟΓΙΟΣ Υ ΒΙΝΕΤ

Η Νέβε Σαγμέντο ήταν ερωτευμένη με το μυστήριο. Της άρεσε να διηγείται πάντοτε τρομακτικές ιστορίες. Έτσι κι αυτό το βράδυ ή συζητείται στο σαλόνι της περιεστράφη σε γεγονότα μυστηρίου και φρίκης...

Ο Γκιόλιος Καλαμπρές διανύει και η συζήτηση φούντωσε, είπε κι έναν τρόπο επεξηγηματικό:

«Εγώ πιστεύω με κλειστά τα μάτια στην υποβολή, στην επίδραση που εξασκούν σε μας μερικά πνεύματα, καθώς και στις συμπτώσεις...»

Βράδιασε και οι τέσσερες φίλοι που είχαν συγκεντρωθεί στο σαλόνι της Νέβε είχαν μελαγχολήσει.

Ο Έδουαρδος Νίνο, ο οποίος από την κατάχρηση των ναρκωτικών ήταν διαρκώς μελαγχολικός και ήρεμος, είπε:

«Όταν κι εγώ άρνοηται την ύπαρξη των προαισθημάτων...»

«Εγώ πιστεύω, διέκρινε ο Μόρεθ, ότι όλα αυτά τα προκαλούμε μόνοι μας. Χωρίς να το καταλαβαίνουμε πέρνουμε το δρόμο που οδηγεί σε αυτά. Η αυθόρμητη και η σπουδαία ούλο. Μά αυτό δεν θα πη ότι δεν υπάρχουν μερικές φορές κάποια συγκλονιστικά και ανεξήγητα μυστήρια. Σε έμένα έδωσαν πολλές τέτοιες περιπτώσεις, οι οποίες θα μπορούσαν να προκαλέσουν τη φρίκη και στον πιο άσπρη χαρακτήρα, όπως η ιστορία του Φιορέντζο Πετζάρου.»

Η Νέβε κοίταξε στα μάτια τον Μόρεθ και τον ρώτησε:

«Μή τον γνώριζες εσύ; Δε θα φανταζόμουν ποτέ πως ήσαστε φίλοι.»

«Και πραγματικά δεν ήσαστε... Είπε όμως αλήθεια, ότι οι άνθρωποι ποτέ δε φανερώνουν τα τρομακτικά τους μυστικά σε εκείνους που τους εμπνέουν την πιο μεγάλη εμπιστοσύνη, αλλά σε άλλους οι οποίοι βρίσκονται πλάι μας την στιγμή που νιώθουμε την επιτακτική ανάγκη της εκμυστηρεύσεως; κάποιων πραγμάτων, που ως τότε τα κρύβαμε απ' όλους. Για μένα ο Φιορέντζο ήταν ένας νέος που προκαλούσε πάντα το ενδιαφέρον. Τον θεωρούσα διανοητικό άνθρωπο. Κάθε τόσο πήγαινα σπίτι του. Μιλούσαμε για χίλια δύο πράγματα, μα στις κουβέντες του διέκρινα πάντα κάποια μυστηριώδη αδημονία. Ένα βράδυ, με δέχτηκε νεκρικός κι ανήσυχος κι εγώ η συνομιλία μας είχε αρχίσει με κάποια ατονία, έγω είχα σχηματίσει εύθες εξ αρχής την εντύπωση ότι ο συνομιλητής μου ή μάλλον το μυαλό του δε βρισκόταν εκεί. Πετούσε αλλού. Άξαφνα μου άπότησε μια ερώτηση που δεν την περίμενα: — Έχεις διαβάσει το βιβλίο του Γιάβ; Η ερώτηση εκείνη με τράξε, μ' ανήσυχσε. Μά ο Φιορέντζο μη αντιλαμβανόμενος την ταρχή μου, μ' ένα ύφος ύπνοβατου, εξακολούθησε:

«Δεν υπάρχει κανένα βιβλίο στον κόσμο που να εξασκεί τόσο τη φαντασία σου, το Γιάβ. Θυμάσαι το έδαφιο εκείνο του Γιάβ; «Γυμνά τα κόκαλά μου από τις σάρκες μου έχουν κολλήσει στο δέρμα μου και μοναχά τα χείλη μου έχουν απομείνει γυμνά» τα δόντια μου.»

— Για μένα το βιβλίο το Γιάβ, εξακολούθησε ο Φιορέντζο, στάθηκε σωστή αποκάλυψη. Μου φάνηκε μια ζωή αδιόλητος και δυστυχίας, τρόμου και ύπνοβατου. Σου δοκίμοι ότι ποτέ δεν είχα σκεφτεί τον τρόπο του θανάτου, ενώ τώρα...

Και εξακολούθησε:

«Μπορείς να φανταστείς τίποτε πιο τρομακτικό, πιο φοβερό από τη λέπρα; Ο θάνατος είναι πάντα τρομακτικό, μ' ένας τέτοιος θάνατος; Από λέπρα; Νά σαρξίς, να βλέπεις να πέφτουν από πάνω σου σά λείπια οι σάρκες σου, να αισθάνεσαι την τρομαχτική των σκουληκιών που σου τρώνε το κορμί, να μεταβάλλεται σ' ένα σαρκό από σάρκα κρέατα και συγχρόνως να έχεις κάθε αντίληψη και τη δύναμη να παραστέκης ζωντανός στο δράμα του τέφρου.»

Ο Φιορέντζο σκέπασε το πρόσωπό του με τα χέρια του κι έμεινε κάμποσο σ' αυτή τη στάση. Έπειτα, σήκωσε το κεφάλι του κι εξακολούθησε, κατάχαμος, γεμάτος δάκρυα στα μάτια, μου είπε:

«Ε, η λέπρα, η ύλη του Θεού, η πληγή των αρχαίων, η παλιά τιμωρία του Ισραήλ μου ενέπνευσε ένα πίνακα. Εγώ ο άσχημος ζωγράφος που ως τώρα καλλόνες των σαλονιών εξωγόφισα, ζωγράφισα τον «Ασμένιο Άνθρωπο»! Έλα να τον δεις! Τον ακολουθήσα και φτάσαμε σε μια αίθουσα, όπου βρισκόταν η εικόνα. Δεν ξέρω αν ήταν από υποβολή, μα μόλις την είδα έκανα

Είταν τρομακτικά αδυνατισμένος, κατάχαμος...

— Τό βλέπεις; τό βλέπεις; μου έλεγε. Είπε ή μοίρα, τό άποφενκτο που έρχεται προς έμένα.

Δοκίμασα να τον παρηγορήσω όπως μπορούσα μα όταν έφυγε δεν είχα καθόλου ήρωάσει.

Πέρασε ένας μήνας χωρίς να έχω καμιά ειδησή του. Τέλος έλαβα μια σημείωση του δια της οποίας με παρακαλούσε να περάσω από το σπίτι του. Πήγα. Τό ότελιέ του είναι στο μισόφωτο βυθισμένο και δε μπόρεσα εύθες εξ αρχής ν' άντιληφθώ τα πράγματα όπως πραγματικά είχαν. Μά άκουσα τη φωνή του βραχνή, προφητική να μου μιλάει μεσ' απ' τό σκοτάδι σ' έναν τόνο τρομερό:

— Θυμάσαι τον «Ασμένιο Άνθρωπο», τό γράμμα της μοίρας;... «Ε, λοιπόν, έχω λέπρα!...»

Και συγχρόνως ο Φιορέντζο σηκώθηκε, παραμέρισε τα παρατάματα κι άφησε έτσι να πέσει ζωηρό φως στο δωμάτιο. Τόν είδα. Είταν τρομακτικά αδυνατισμένος, τό πρόσωπό του ήταν κατάχαμο και τα μάτια του γιάλιζαν, καθώς είχαν χαμμένα μες στις κόγχες των τριγυρισμένων από ένα μελανό κύκλο...

Λέπρα;... Πραγματικά είχε στο πρόσωπό του ένα εξάνθημα, μα δεν είχε τίποτε τό συχαμένο. Τόν ρώτησα τί του είχε ο γιατρός.

— Οι γιατροί, μου άπάντησε, σε μας τους πλουσίους βρίσκονται πάντοτε λόγια παρηγορητικά για όλες τις άρρώστιες. Έξάνθημα της έποχής, μου είπαν. Εγώ όμως είμαι βέβαιος πως είναι λέπρα. Τό αισθάνομαι, τό καταλαβαίνω.

Προσπάθησα όσο μπορούσα για να καθησυχάσω τό Φιορέντζο αλλά τό μάκον. Είχε πάρει την άπόφαση να φύγει για την Κίνα.

πίσω. Τι εικόνα! Μεγαλοφυής; Ματρία; Δεν ξέρω. Τό μόνο που ξέρω είναι δυνάμιστα βλέποντάς την πως έφυγα από τη σημερινή γη του κόσμου και πως ζούσα στην έποχή που ή σημερινή κι άρρώστεια τυραννούσε την άνθρωπότητα. Νά ή εικόνα: Σ' ένα τοπίο της Ιουδαίας γεμάτο θλίψη κι έρημωση, σκοτεινιασμένο κι θαμπό φαίνονται μερικοί λεπροί. Όλες οι μορφές της φρίκης εκείνης άρρώστειας αναπαριστάνονται εκεί. Πόδια τερατωδώς σκαμμένα, πρόσωπα πρισιμένα, πλήγες άπαίσιες, άποφροστικές.

Κ' έπικεφαλής όλων αυτών των τεράτων ο «Ασμένιος Άνθρωπος».

Η βιβλική εκείνη άναπόσταση είκανε συγκλονιστική. Ο «Ασμένιος Άνθρωπος» δεν ήταν πλάσμα άνθρώπινο, ήταν σά φάντασμα, σκεπασμένο από άσπρα γυαλιστερά λείπια που άνδιναν άσμενίες άνταύγειες, με πρόσωπο ποικίμο, φοικωδώς φασκομένο, με τα χαρακτηριστικά των μεγαλομένων και παραμομένων που για κάθε άλλο τό έπαιρνε κανείς παρά για πρόσωπο άνθρώπου.

Κοίταξα τότε τό Φιορέντζο. Η όψη του μου προκάλεσε τρόμο. Είταν ή έπίδραση της εικόνας; Νευρική ύποβολή; Ότε και γιό δεν ξέρω. Και ξαφνικά είδα ν' άπλώνεται στο πρόσωπό του μια έκφραση μυστηριώδης, τρομακτική. Έφυγα χωρίς σχεδόν να πώ λέξη.

Σε μια βδομάδα ο Φιορέντζο Πετζάρου έστειλε βρασιανά τον ύπνρήτη του να με φωνάξει. Έστρεξα στο σπίτι του. Μόλις με είδε ήρθε προς έμένα και πιάνοντάς με απ' τό χέρι άρχισε να μου λέει πράγματα άδυνατήτα κι' άλλόκοτα.

— Τό Πετζαρένο... Η Μοίρα... Θυμάσαι τί λέγαμε την παραμέγη βδομάδα; Η εικόνα μου! Θά δης μια καταπληκτική, μια άλλόκοτη σύμπτωση...

Η φωνή του, καθώς μου μιλούσε, πνιγόταν από σνγκνίση.

— Έχθες την νύχτα δεν καμνήθηκα καθόλου, μου είπε. Έννοικθα κάτι τό μοιραίο, τό άποφενκτο νάρχηται προς έμένα. Και σήμερα έλαβα αυτό τό γράμμα.

Και μου έδωσε ένα γράμμα. Τό διάβασα. Προήρχετο από μια Ισπανίδα καλογράφη που ζούσε στην Κίνα, σ' ένα νοσοκομείο της λέπρας και που ζήτησε τη συνδρομή του Φιορέντζο για τούς άρρώστους της.

Σ' αλήθεια ή σύμπτωση αυτή είταν πολύ παράδοξη μα στο βάθος δεν είταν τίποτε παραπάνω από τόσες συμπτώσεις που συναντούμε στη ζωή που μας ταράζουν μια στιγμή ύστερα ξεχνιούσαν. Αυτό είπα στο Φιορέντζο, μα αυτές κινήσε με θλίψη τό κεφάλι του και φαίνονταν συντριμμένος από τό που είχε αποκαλύψει ή βύλλα στο άρροσκόπιό του πως ξέρει ποιά τρομαχτική προφητία.

— Τό βλέπεις; τό βλέπεις; μου έλεγε. Είπε ή μοίρα, τό άποφενκτο που έρχεται προς έμένα.

Δοκίμασα να τον παρηγορήσω όπως μπορούσα μα όταν έφυγε δεν είχα καθόλου ήρωάσει.

Πέρασε ένας μήνας χωρίς να έχω καμιά ειδησή του. Τέλος έλαβα μια σημείωση του δια της οποίας με παρακαλούσε να περάσω από το σπίτι του. Πήγα. Τό ότελιέ του είναι στο μισόφωτο βυθισμένο και δε μπόρεσα εύθες εξ αρχής ν' άντιληφθώ τα πράγματα όπως πραγματικά είχαν. Μά άκουσα τη φωνή του βραχνή, προφητική να μου μιλάει μεσ' απ' τό σκοτάδι σ' έναν τόνο τρομερό:

— Θυμάσαι τον «Ασμένιο Άνθρωπο», τό γράμμα της μοίρας;... «Ε, λοιπόν, έχω λέπρα!...»

Και συγχρόνως ο Φιορέντζο σηκώθηκε, παραμέρισε τα παρατάματα κι άφησε έτσι να πέσει ζωηρό φως στο δωμάτιο. Τόν είδα. Είταν τρομακτικά αδυνατισμένος, τό πρόσωπό του ήταν κατάχαμο και τα μάτια του γιάλιζαν, καθώς είχαν χαμμένα μες στις κόγχες των τριγυρισμένων από ένα μελανό κύκλο...

Λέπρα;... Πραγματικά είχε στο πρόσωπό του ένα εξάνθημα, μα δεν είχε τίποτε τό συχαμένο. Τόν ρώτησα τί του είχε ο γιατρός.

— Οι γιατροί, μου άπάντησε, σε μας τους πλουσίους βρίσκονται πάντοτε λόγια παρηγορητικά για όλες τις άρρώστιες. Έξάνθημα της έποχής, μου είπαν. Εγώ όμως είμαι βέβαιος πως είναι λέπρα. Τό αισθάνομαι, τό καταλαβαίνω.

Προσπάθησα όσο μπορούσα για να καθησυχάσω τό Φιορέντζο αλλά τό μάκον. Είχε πάρει την άπόφαση να φύγει για την Κίνα.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΝΑΥΑΓΙΑ

Του Έρρ. Χάινε

«Ελπίς και αγάπη! Όλα έγιναν συντρίμια κι' εγώ σ'αν ένα πτώμα που ή θάλασσα πέταξε με περιφρόνησι, κοιτόμαι εκεί περσι, ξεπλωμένος πάνω στην άκρογιαλιά, πάνω στη γυμνή και άμμοστρωμένη άκρογιαλιά.— Μπροστά μου άπλώνεται ή μεγάλη έρημος των νεφών, πίσω μου δεν είναι παρά λύπη κι' έξορία, πάνω από τό κεφάλι μου κυλούν τό σύννεφα, αυτά τα γκριζά και άμορφα παιδιά του άνέμου που από τη θάλασσα, με κουβάδες από όμιχλη, άντλούν τό νερό, τό κουβαλάνε με κόπο, και τό ξαναφέρνουν να πείη στη θάλασσα, ένασχολητή θλιμένη και μάταιη και άχρηστη σ'αν και την ζωή μου.»

Τά κύματα μουρμουρίζουν, οι γλάροι κρίζουν, παληές άναμνήσεις με κυριεύουν, όνειρα ξεχασμένα, οδυμένες εικόνες ξανάρχονται, λυπημένες και γλυκές.

Στό βορρά βρίσκεται μια όμορφη γυναίκα, βασιλική όραση. Ένα λευκό φρεσάκι τυλίγει τό λεπτό κυπαρισσένιο σώμα της, ή μάσκα της μοιδικής των καλλών της, που ξεχνιούνται σ'αν μια τρισευτυχισμένη νύχτα από τό κεφάλι της τό στεφανωμένο με πλεξίδες, κυκλώνουν καπριτσιώδικα τό γλυκό και χλωμό πρόσωπό της, και μέσα στο γλυκό και χλωμό αυτό πρόσωπο μεγάλα και παντοδύναμα, τα μάτια της λάμπουν όμοια σ'αν δύο μαύρους ήλιους.

Μαύροι ήλιοι πόσες φορές με λούσατε με τις καταστρεπτικές φλόγες του ένθουσιασμού, και πόσες φορές δεν τρέκλιζα μεσ' στη μέθη αυτού του ποτού!

Αλλά τότε ένα χαμόγελο με παιδικαίσιον γλυκά φτερούγιζε γύρω από τό χέλι της τό κοραλλένια τοξομενα υπερήφανα κι' αυτά τα χείλη έβγαζαν χαρισμένα λόγια σ'αν τό σελήνοφως, και μωωωμένα σ'αν την άνάσα του τριανταφυλλών. Και ή νύχτα μου τότε ύπνώνετο και πετούσε με χαρά ως τόν σδρανό.

Σιωπήσα, κύματα, και γλάροι! Εύτυχία και έλπίδα! έλπίδα και αγάπη! όλα τελειώσαν.

Κοίτομαι πάνω στη γη έθλιος ναυαγός, και σφίγγω τό φλεγόμενο πρόσωπό μου πάνω στην ύλη άμμουδιά της άκρογιαλιάς.

(Από τη θάλασσα του βορρά)

ΤΑ ΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΝΤΗ

Μιά λυσσαλέα πολεμική διεξήχθη εσχάτως εις την Ιταλίαν μεταξύ των μελετητών του Δάντη. Τι συνέβαινε; Έπρόκειτο τόχα να καθορισθή ή αυθεντικότητα κανενός κειμένου ή ή πηγή μίας περιόδου της «Θείας Κομωδίας».

Όχι. Τό ζήτημα δεν ήταν αυτό. Οι διανοούμενοι, είχαν χωριστεί σε δύο στρατόπεδα και οι μόν έβεβαίωναν ότι ο Δάντης είχε γένεια, οι δε ότι έξεριζότο, αν δεν ήτο σπανός. Έπί της ελπίδας των πρώτων, ύπερ όπλαδ ή έκεινον οι όποιοι λέ- έλθθη ύπερ των πρώτων, ύπερ όπλαδ ή έκεινον οι όποιοι λέ- έλθθη ύπερ των πρώτων, ύπερ όπλαδ ή έκεινον οι όποιοι λέ-

— Τό βλέπεις; τό βλέπεις; μου έλεγε. Είπε ή μοίρα, τό άποφενκτο που έρχεται προς έμένα.

Δοκίμασα να τον παρηγορήσω όπως μπορούσα μα όταν έφυγε δεν είχα καθόλου ήρωάσει.

Πέρασε ένας μήνας χωρίς να έχω καμιά ειδησή του. Τέλος έλαβα μια σημείωση του δια της οποίας με παρακαλούσε να περάσω από το σπίτι του. Πήγα. Τό ότελιέ του είναι στο μισόφωτο βυθισμένο και δε μπόρεσα εύθες εξ αρχής ν' άντιληφθώ τα πράγματα όπως πραγματικά είχαν. Μά άκουσα τη φωνή του βραχνή, προφητική να μου μιλάει μεσ' απ' τό σκοτάδι σ' έναν τόνο τρομερό:

— Θυμάσαι τον «Ασμένιο Άνθρωπο», τό γράμμα της μοίρας;... «Ε, λοιπόν, έχω λέπρα!...»

Και συγχρόνως ο Φιορέντζο σηκώθηκε, παραμέρισε τα παρατάματα κι άφησε έτσι να πέσει ζωηρό φως στο δωμάτιο. Τόν είδα. Είταν τρομακτικά αδυνατισμένος, τό πρόσωπό του ήταν κατάχαμο και τα μάτια του γιάλιζαν, καθώς είχαν χαμμένα μες στις κόγχες των τριγυρισμένων από ένα μελανό κύκλο...

Λέπρα;... Πραγματικά είχε στο πρόσωπό του ένα εξάνθημα, μα δεν είχε τίποτε τό συχαμένο. Τόν ρώτησα τί του είχε ο γιατρός.

— Οι γιατροί, μου άπάντησε, σε μας τους πλουσίους βρίσκονται πάντοτε λόγια παρηγορητικά για όλες τις άρρώστιες. Έξάνθημα της έποχής, μου είπαν. Εγώ όμως είμαι βέβαιος πως είναι λέπρα. Τό αισθάνομαι, τό καταλαβαίνω.

Προσπάθησα όσο μπορούσα για να καθησυχάσω τό Φιορέντζο αλλά τό μάκον. Είχε πάρει την άπόφαση να φύγει για την Κίνα.

— Τό βλέπεις; τό βλέπεις; μου έλεγε. Είπε ή μοίρα, τό άποφενκτο που έρχεται προς έμένα.

Δοκίμασα να τον παρηγορήσω όπως μπορούσα μα όταν έφυγε δεν είχα καθόλου ήρωάσει.

Πέρασε ένας μήνας χωρίς να έχω καμιά ειδησή του. Τέλος έλαβα μια σημείωση του δια της οποίας με παρακαλούσε να περάσω από το σπίτι του. Πήγα. Τό ότελιέ του είναι στο μισόφωτο βυθισμένο και δε μπόρεσα εύθες εξ αρχής ν' άντιληφθώ τα πράγματα όπως πραγματικά είχαν. Μά άκουσα τη φωνή του βραχνή, προφητική να μου μιλάει μεσ' απ' τό σκοτάδι σ' έναν τόνο τρομερό:

— Θυμάσαι τον «Ασμένιο Άνθρωπο», τό γράμμα της μοίρας;... «Ε, λοιπόν, έχω λέπρα!...»

Και συγχρόνως ο Φιορέντζο σηκώθηκε, παραμέρισε τα παρατάματα κι άφησε έτσι να πέσει ζωηρό φως στο δωμάτιο. Τόν είδα. Είταν τρομακτικά αδυνατισμένος, τό πρόσωπό του ήταν κατάχαμο και τα μάτια του γιάλιζαν, καθώς είχαν χαμμένα μες στις κόγχες των τριγυρισμένων από ένα μελανό κύκλο...

Λέπρα;... Πραγματικά είχε στο πρόσωπό του ένα εξάνθημα, μα δεν είχε τίποτε τό συχαμένο. Τόν ρώτησα τί του είχε ο γιατρός.

— Οι γιατροί, μου άπάντησε, σε μας τους πλουσίους βρίσκονται πάντοτε λόγια παρηγορητικά για όλες τις άρρώστιες. Έξάνθημα της έποχής, μου είπαν. Εγώ όμως είμαι βέβαιος πως είναι λέπρα. Τό αισθάνομαι, τό καταλαβαίνω.

Προσπάθησα όσο μπορούσα για να καθησυχάσω τό Φιορέντζο αλλά τό μάκον. Είχε πάρει την άπόφαση να φύγει για την Κίνα.

— Τό βλέπεις; τό βλέπεις; μου έλεγε. Είπε ή μοίρα, τό άποφενκτο που έρχεται προς έμένα.

Δοκίμασα να τον παρηγορήσω όπως μπορούσα μα όταν έφυγε δεν είχα καθόλου ήρωάσει.

Πέρασε ένας μήνας χωρίς να έχω καμιά ειδησή του. Τέλος έλαβα μια σημείωση του δια της οποίας με παρακαλούσε να περάσω από το σπίτι του. Πήγα. Τό ότελιέ του είναι στο μισόφωτο βυθισμένο και δε μπόρεσα εύθες εξ αρχής ν' άντιληφθώ τα πράγματα όπως πραγματικά είχαν. Μά άκουσα τη φωνή του βραχνή, προφητική να μου μιλάει μεσ' απ' τό σκοτάδι σ' έναν τόνο τρομερό:

— Θυμάσαι τον «Ασμένιο Άνθρωπο», τό γράμμα της μοίρας;... «Ε, λοιπόν, έχω λέπρα!...»

Και συγχρόνως ο Φιορέντζο σηκώθηκε, παραμέρισε τα παρατάματα κι άφησε έτσι να πέσει ζωηρό φως στο δωμάτιο. Τόν είδα. Είταν τρομακτικά αδυνατισμένος, τό πρόσωπό του ήταν κατάχαμο και τα μάτια του γιάλιζαν, καθώς είχαν χαμμένα μες στις κόγχες των τριγυρισμένων από ένα μελανό κύκλο...

Λέπρα;... Πραγματικά είχε στο πρόσωπό του ένα εξάνθημα, μα δεν είχε τίποτε τό συχαμένο. Τόν ρώτησα τί του είχε ο γιατρός.

— Οι γιατροί, μου άπάντησε, σε μας τους πλουσίους βρίσκονται πάντοτε λόγια παρηγορητικά για όλες τις άρρώστιες. Έξάνθημα της έποχής, μου είπαν. Εγώ όμως είμαι βέβαιος πως είναι λέπρα. Τό αισθάνομαι, τό καταλαβαίνω.

Προσπάθησα όσο μπορούσα για να καθησυχάσω τό Φιορέντζο αλλά τό μάκον. Είχε πάρει την άπόφαση να φύγει για την Κίνα.

— ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ —

Ο Παντερέφσκυ εις τό Λονδίνον

Ο Μέγας Πολωνός πιανίστας Παντερέφσκυ, ο οποίος ρυθός ως άνεκηρύχθη άνεξάρτητος ή πατρίδα του μετά τόν Εόρροπαϊκό πόλεμο εχηρήματις και πρωθυπουργός της, έδωσε πρό μηνός στο Λονδίνο μερικά κονοέρτα για φιλανθρωπικούς σκοπούς, τό όποια προκάλεσαν ύπερ αυτού έναν ένθουσιασμό άπερίγραπτο. (Οί θαυμασταί του άπέκλειαν καθημερινώς την είσοδο του σπιτιού που διαμένει ο ένδοξος πιανίστας, τόσο ώστε μια μέρα άναγκάστηκε να φύγη απ' τη σκάλα της ύπηρεσίας.

Μόλις βρέθηκε στο δρόμο άνένευσε, εύτυχής γιατί ένοιόθη επί τέλους τόν έαυτό του ελεύθερο και άγαστο απ' τούς άλλους. Στά- μάτησε, μάλιστα μ' έναν πιστό φίλο του που τόν συνόδευε, για να κοιταξή έναν εγγάτη που δούλευε λιθοστρώνοντας ένα χαλασμένο μέρος του δρόμου κι άνοιξε στο τέλος και κουβέντα μαζί του.

— Πόσο χαίρομαι που μιλάω μ' αυτόν τόν καλό άνθρωπο! είπε ο Παντερέφσκυ στο φίλο του. Αυτός τουλάχιστον δεν έξοι ποιάς είμαι.

— Άλλοίμονο όμως! Τη στιγμή άκηλούς που ο μέγας πιανίστας έκανε ν' άποκακυνθή ή τό φίλο του ο εγγάτης του φώναξε δαλά:

— Κύριε Παντερέφσκυ, δε θάχετε την κα- λασύνη να μοι δώσετε τη φωτογραφία σας με την ύπογραφή σας από κάτω;

* * *

Η Ραχήλ... άνθωπάλις.

Όταν ή μεγάλη τραγωδός Ραχήλ έγινε δι- κτή στο Ώδειον τών Παρισίων, έπήγε στον καθηγητή της άπαγγελίας Προβό να τόν παρα- καλέσθ να της δώση μερικά μαθήματα ιδιαι- τέρως. Άλλά ο καθηγητής όχι μόνο δε θέλησε να της παραδώση μαθήματα, αλλά και της είπε περιφρονητικά:

— Παιδί μου, καλλίτερα θάκανες να πιάς να πουλάς λουλούδια!

Τά σκληρά αυτά λόγια έπληγωσαν βαθιά την μέλλουσαν μεγάλην τραγουδίστρια.

Σε λίγο καιρό ένα βράδυ ή Ραχήλ έσημείωσε τόν πρώτο μεγάλο της θρίαμβο στο ρόλο της Έρμόνης. Όταν έπεσε ή αύλαία, μετά τό τέλος της παραστάσεως ή ήθοποιός έγέμισε με λου- λούδια την Έλληνική χλαμύδα της και κρα- τώντας την έπήγε στον καθηγητή που πρό δό- γων μηνών την είχε συμβουλεύσει να γίνη άν- θωπάλις. Και με κάποια ελπίδα του είπε:

— Κύριε Προβό, ακολουθήσα τη συμβουλή σας. Καθώς βλέπετε, πουλά λουλούδια μήπως θέλετε ν' αγοράσετε κανένα;

* * *

Τό καλλίτερο έργο του Μπαλζάκ

Ένα βράδυ ο μέγας μυθιστοριογράφος Όνορε ντε Μπαλζάκ δείπνυσε μαζί με άλλους λογίους και μ' έναν έσπνο συμβολαιογράφο. Ο Μπαλζάκ έκείνο τό βράδυ φαινόταν έξαιρετικά στενοχωρημένος και σχεδόν δε μιλούσε αν κανέ- ναν. Η μεγαλοχλία του άποτελούσε αντίθετα προς τη γενική εδομία, τόσην ώστε ο συμβολαιογράφος του έκανε την παρατήρηση.

— Πώς να μην είμαι στενοχωρημένος, άπάντησε ο Μπαλζάκ, στην στιγμή που έσομ ότι τό πρσί πρέπει να πληρώσω χίλια φράγκα και δεν έχω τώρα πενήτα στην τσέπη μου.

— Αυτό είναι μόνο; είπε ο συμβολαιογράφος χαμογελώντας και άμέσως έβγαλε τό πορτοφόλι του από την τσέπη του.

— Ναι, προσέθεσε, πάρε τα χίλια φράγκα και μω τό δίνατε όταν έδωχες τό καλλίτερό σου βιβλίο.

Πέρασαν τρία χρόνια. Ο Μπαλζάκ είχε ξεχάσει όλοτετα το πρσίμα, όταν μια μέρα έλαβε την ακόλουθη έπιστολή εκ μέρους του δανιστού του:

«Αγαπητέ μου Μπαλζάκ, μόλις έδίδαξα την «Πληγωμένη Καρ- δία». Τί άριστό βιβλίο! Είνα άσφαλώς τό καλλίτερό σου έργο. Ο Μπαλζάκ κατάλαβε τί σημαίνει αυτή ή έπιστολή, αλλά έπει- κά δεν ήταν εις θέσει να άκπλήρωση την ύποχρέωσή του άπάν- τησε:

«Υπομνή, ή «Πληγωμένη Καρδιά» είναι ένα από τά καλά έργα του Μπαλζάκ, δεν είναι όμως τό καλλίτερό σου έργο.»

Δεκα χρόνια πέρασαν κι ο Μπαλζάκ έξέδωσε τούς «Φτωχούς Γονείς» όταν έλαβε και δεύτερο γράμμα του Συμβολαιογράφου.

«Δε μ' ένασφρόνυτε καθόλου, άπάντησε τότε ο Μπαλζάκ, σας βεβαίω ότι μπορώ να γράψω έργα πολύ καλλίτερα άκόμη.»

— Τό βλέπεις; τό βλέπεις; μου έλεγε. Είπε ή μοίρα, τό άποφενκτο που έρχεται προς έμένα.

Δοκίμασα να τον παρηγορήσω όπως μπορούσα μα όταν έφυγε δεν είχα καθόλου ήρωάσει.

Πέρασε ένας μήνας χωρίς να έχω καμιά ειδησή του. Τέλος έλαβα μια σημείωση του δια της οποίας με παρακαλούσε να περάσω από το σπίτι του. Πήγα. Τό ότελιέ του είναι στο μισόφωτο βυθισμένο και δε μπόρεσα εύθες εξ αρχής ν' άντιληφθώ τα πράγματα όπως πραγματικά είχαν. Μά άκουσα τη φωνή του βραχνή, προφητική να μου μιλάει μεσ' απ' τό σκοτάδι σ' έναν τόνο τρομερό:

— Θυμάσαι τον «Ασμένιο Άνθρωπο», τό γράμμα της μοίρας;... «Ε, λοιπόν, έχω λέπρα!...»

Και συγχρόνως ο Φιορέντζο σηκώθηκε, παραμέρισε τα παρατάματα κι άφησε έτσι να πέσει ζωηρό φως στο δωμάτιο. Τόν είδα. Είταν τρομακτικά αδυνατισμένος, τό πρόσωπό του ήταν κατάχαμο και τα μάτια του γιάλιζαν, καθώς είχαν χαμμένα μες στις κόγχες των τριγυρισμένων από ένα μελανό κύκλο...

Λέπρα;... Πρα

ΤΕΧΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΘΥΡΑΙΟΣ ΤΩΝ ΚΩΔΩΝΩΝ ΤΗΣ ΔΟΡΕΤΤΗΣ

Του J. ΝΕΡΟΥΔΑ

Είπε καμιά εκατοστή χρόνια, ίσως και παραπάνω, ίσως και παρακάτω, που κατοικούσε μέσ' στον Καινούργιο Κόσμο (συντομία της Πράγας), μια φτωχή χήρα.

Μόλις τράβαζε πέρα με τη δουλειά και με την οικονομία, αλλά είχε και πολύ μεγάλη οικογένεια.

Όλοι έβρισκαν πως το καμπαριό της εκκλησίας της Δορέττης είχε πολλές καμπάνες, κι' ότι οι μεγάλες χορηγούσαν για να χτυπάν τις ώρες κι' οι μικρές τα τέταρα και τις μισές.

Η φτωχή χήρα είχε τόσα παιδιά όσες καμπάνες είχε και το καμπαριό. Έτσι όταν μιλούσε κι' αυτά τα έλεγε «οι καμπάνες μου της Δορέττης», θέλοντας κι' αυτό να πει ότι είχαν στο σπίτι τόσα παιδιά όσες καμπάνες στο καμπαριό τα πιο μεγάλα παιδιά είχαν στις γειτονιές που μιλούσαν, μα τα μικρά είχαν πάντα κάτι να πουν.

Το μοναδικό στολίδι που είχε η χήρα ήταν ένα κολλιέ καμωμένο από κομμάτια άσπρη, που ήταν τόσα στον αριθμό όσα ήταν και τα παιδιά της.

Το κολλιέ αυτό εταίνε δώρο μιας πλούσιας νουνάς, κι' η μητέρα το φλυττούσε σαν ένα ένδομο μίας πλούσιας νουνάς, κι' η μητέρα το φλυττούσε σαν ένα ένδομο μίας πλούσιας νουνάς.

Έπεσε τότε στην Πράγα κι' άρρώστια κολλητική, που χτυπούσε προπάντων τους φτωχούς τόσο που οι τελευταίοι, μέσα στην απελπισία τους, φανταζόντουσαν, ότι οι πλούσιοι είχαν σκορπίσει, με τη βοήθεια κάποιου δηλητηριώδη, αυτή την άρρώστια, για να ξεκάνουν τους φτωχούς ανθρώπους.

Η επιδημία έπεσε μια μέρα και στο σπίτι της χήρας: το μεγαλύτερο απ' τα παιδιά της χτυπήθηκε πρώτο.

Η μητέρα άρχισε να κλαίει γιατί άγαπούσε το ίδιο όλα της τα παιδιά, και ποτέ δεν έβαζε με το νου της ότι χάνοντάς τα θα γλύτωνε τους κόπους και τις φροντίδες.

Δεν είχε με τί να πληρώσει ένα γιατρό κι' έβλεπε πάλι πως όλοι τους είχαν πολύ άσπαστο, ώστε να κινούν τον κόπο να πάνε και στο σπίτι της. Αυτά όμως δεν είχαν περάσει και το παιδί έτοιμαζόταν για να κάνει το ταξίδι του άλλου κόσμου.

Η δυστυχισμένη μητέρα βλέποντας ότι δε μπορούσε να κάνει τίποτα κι' αυτό, πήρε το κολλιέ το καμωμένο από κομμάτια άσπρη, έβαλε το μεγαλύτερο κομμάτι και το πήγε στην εκκλησία της Δορέττης.

Ευθύς άμέσως η πιο μεγάλη από τις καμπάνες άρχισε να σημαίνει. Το παιδί αγωνιούσε: αυτή η καμπάνα άναγγελε το θάνατό του.

Εκείνη τη στιγμή, οι νεκροφόρες διάσχιζαν προς κάθε διεύθυνση την πολιτεία της Πράγας, σταματώντας μπροστά στα σπίτια για να πάρουν το από πεθαμένους φορτίο τους: όταν μια νεκροφόρα γέμιζε, την πήγαιναν στο κοιμητήριο για να την αδειάσουν σε μεγάλους κοινοίς λάκκους. Την άλλη μέρα, κι' η χήρα άκολούθησε μια απ' αυτές τις νεκροφόρες, που είχε μέσα το πεθαμένο παιδί της, έλπίζοντας τουλάχιστον να μάθει σε ποιο μέρος θα το έθαψαν.

Όταν έγυρισε σπίτι της, βρήκε 'ν' άλλο παιδί της άρρωστο, γλωμ σαν τριαντάφυλλο που πεθαίνει: δεν πέρασαν δυο ώρες που η μητέρα έπερε κι' ένα δεύτερο κομμάτι άσπρη από το κολλιέ στην εκκλησία της Δορέττης, κι' άμέσως η δεύτερη στο μέγεθος καμπάνα της άρχισε να χτυπά και το παιδί πέθανε.

Τα ίδια έγινε και τις άλλες ημέρες. Τα κομμάτια το άσπρη βγήκαν, το ένα ύστερ' απ' το άλλο, απ' το κολλιέ, και οι άλλες καμπάνες χτύπησαν μια μια με τη σειρά τους, άνάλογα προς το μπόι τους.

Η μητέρα είχε βυθισθεί σε μια βαθιά απόγνωση. Βουβή, παρακολουθούσε τη νεκροφόρα που πήγαινε τα παιδιά της στο κοιμητήριο κι' όταν έγυριζε εύρισκε κι' άλλο στο κρεβάτι έτοιμοθάνατο.

Έτσι ο θάνατος της άπασε και το τελευταίο της παιδί που μόλις το είχε αποβυζάσει. Όταν έχτύπησε κι' η τελευταία καμπάνα του καμπαριού της Δορέττης, πήγε η καρδιά της μάνας να σπάσει.

Άκολούθησε και το στερνό της στο κοιμητήριο. Κι' όταν γύρισε στο σπίτι ένοιωσε πως κι' αυτή την είχε άρρώστια κι' άμέσως πήγε στο κοιμητήριο. Έπεσε στο ίδιο κρεβάτι όπου είχαν πεθάνει όλα τα παιδιά της.

Η δυστυχισμένη γυναίκα κοιτόνταν χωρίς να κινεί να παραστεί στο πλευρό της. Δεν είχε κανένα να της δώσει έστω κι' ένα ποτήρι νερό. Η μόνη της παρηγορία ήταν ότι τα παιδιά της δε θα έμειναν μετ' το θάνατό της.

Μια φλόγα άφύρητη της άράνιζε όλο της το κορμί και στο τέλος δεν είχε πια τη δύναμη ν' άπλωσει τα μέλη της, της φαινόταν πως κι' αυτά πεθάναν το ένα ύστερα από το άλλο.

— Άχ! άγαπημένα μου παιδιά, στέναζε, θα σάς άκολουθήσω, μα κανένας δε θα άκολουθήσει έμένα. Σας έθαψα με τον ήχο των μικρών σημάτων, μα ποιος θα κάνει το ίδιο για μένα στην

ΟΙ ΠΟΛΥΤΙΜΟΙ ΛΙΘΟΙ

ΤΑ ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΙΑ ΤΗΣ ΕΡΩΜΕΝΗΣ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ Γ'

Από τα καλά χρόνια οι άνθρωποι έδωσαν μεγάλη άξια στη διαμάντια. Αυτά και οι άλλοι πολύτιμοι λίθοι έγιναν πολλές φορές άφορη ξυμνοτάτων κλοπών, στυγερών έγκλημάτων κι' διαφόρων καιρών και τόπων.

Ένα από τα περιεργότερα ιστορικά ανέκδοτα κλοπής διαμάντων εινε και το άκόλουθο που συνέβη στο Παρίσι το 1868: Ο Ναπολέων Γ' είχε φίλη μια ξένη κόρη, νέα, έντακτου κολλή, στην Αδλή, φουκιά, έπρεπε να μη γίνει γνωστή η έρωτική αυτή σχέση του Ναπολέοντος, έπειδή η αυτοκράτειρα Εύγενία ήταν άνακτορικό χορό, ο δε Ναπολέων, θέλοντας ν' άποφύγη την θόρυβο, άπεφύσσε να δώσει ένα μπόλ μασκ' σ' άνακτορικό Κεραμεικό, όπου θα μπορούσε να πάει και η έρωτική του περιεργή σε 'Ισπανίδα. Για να την άποφύγη, δόθηκε ο χορός, δεν ήταν έπίσημος και για να της άποφύγη την άγία του, έστειλε ένα ξυμνοτάτο διαμάντι σκουλαρίκια πολυτελέστατα. Τα άξια των σκουλαρίκιων άδίων—που άποτελούντο από κολλιέ διαμάντια—ήταν μισά. Τα σκουλαρίκια θα έχρησιμούν για τον αυτοκράτορα και ως μόνον ν' άναγνωρίσει την κόρη μέσα στις άλλες μόνες. Και πραγματικώς, η κόρη άφθε στη γιορτή ντυμένη σαν 'Ισπανίδα, έχοντας στο κεφάλι μια πεταχτή μαντίλα και διασκεδάσε με μεγάλη εύθυμία. Έξαφνα, σ' ένα συντομικό πλήθος, άντελήθη ότι το ένα σκουλαρίκι της είχε πέσει από το αυτί. Έβριξε φωνές, η σάλα έγινε άνω-κάτω, έψαξαν παντού, αλλά ματαίως. Το πολύτιμο σκουλαρίκι δεν εύρεθή, και ο λέγος κατόπιν έγκλησε να έξαφανισθεί...

Την ίδια νύχτα, ο Αυτοκράτορας έκάλεσε το δεινότερο σκουλαρίκι για δείγμα, όπως κι' αυτό μαρτύρησε να βρή το χορμένο. Ο Διευθυντής έβαλε άμέσως όλα τα όργανά του σε κίνηση, άλλ' όλοι οι κόποι του έβγαν χαμένοι. Το σκουλαρίκι δε βρισκόταν.

Την άλλη μέρα, παρουσιάσθηκε μπροστά του ένας άστοματικός, λέγοντας ότι είναι κόρη και έρωτικός της Δεσφίνος της τιμής. Με πολλή στενωχωρία του είπε, χαμηλώνοντας τα μάτια:

— Η νεαρή κυρία που άπολάει της τιμής της Α. Μεγαλειότητος του Αυτοκράτορος εινε η δεινή μου. Όλη η χθισινή τοραχή ήταν περσι. Το σκουλαρίκι δεν της το έβλεψαν της άδελφής μου, άλλ' έλάθη μέσα στις δίπλες της μαντίλας της, και μόνο του εινε ξεφύγει από τ' αυτί της την ώρα που έχόρνε. Όταν η άδελφή μου γύρισε σπίτι και γούθηκε, βρήκε το σκουλαρίκι της. Κάτο!

Και έπαρουσίασε πράγματι στο Διευνή της 'Αστυνομίας το σκουλαρίκι, όμοιο και άπαράλληλο με κείνο που αυτός είχε παραλάβει από τον Αυτοκράτορα.

— Έρχομαι λοιπόν, έγκολούθησε ο άστοματικός, να ζητήσω παρ' ύμιν, κύριε Διευνή, έμ μέρος της άδελφής μου και το άλλο σκουλαρίκι. Η άδελφή μου, άναμφύβολος δε και ο Αυτοκράτορας έπιθυμούν να μη δημιουργηθή σκάνδαλο έκ της ύποθεσως αυτής, άφού βρέθηκε το κοσμήμα.

Ο Διευνή της χάρησε πολύ για τη λήψη του λεπτού τούτου ζητήματος, παρέδωσε στον κόρη έφυγε ένας μπλάς. Φαντασθήτε όμως την έκπληξη του όταν ύστερ' από μια βδομάδα, έμαθε ότι η εύνομη του Αυτοκράτορος δεν είχε άδελφό, ότι το κλέμνο σκουλαρίκι δεν είχε βρηθεί, ότι αυτός ο ίδιος έπεσε θύμα άπατεβος, ο όποιος άφού έκλεψε το πρώτο είχε την έπιτηδείτητα να βάλει στο χέρι και το δεύτερο σκουλαρίκι!

Η κόρη και ο Ναπολέων έθίμωσαν τόσο έναντιν του Διευνή της 'Αστυνομίας, ώστε ύστερ' από λίγον καιρό, άναγκάσθηκε να παραιτηθή της άπρεσίας.

ΕΥΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΑ ΝΕΦΗ

Ο οίκος νατασκηνής έπιστακτών άεροπλάνων Βεγκάντ του Λονδίνου έπράττεσε την κατασκευήν του πρώτου άεροπλάνου έστιασμού διά λογαριασμών της 'Αρρά Κομπάνε. Το άεροπλάνον αυτό θα δύναιτο να άναπτύξη ταχύτητα 180 χιλιομέτρων άλλά δεν θα έμπερε να ούδεναν γερμην. Η καμπίνα του θα εινε εν πολυτελέστατον ρεσταυράν έντός του όποιου θα δύνανται άνετως να λάβουν θέαν πενήκοντα περίπου συνδαιτημόνες. Πλήν του ρεσταυράν θα άπόσκη και καμινότηριον όπου θα δίδεται ο καφές. Το γεύμα έπι του έσταιν ρεσταυράν θα στοιχίση πέντε στερλίνας.

Δεν είχε τελειώσει καλά καλά τα λόγια της κι' όλες οι καμπάνες της Δορέττης, άρχισαν να σημαίνουν μαζί: έσήμαιναν σ' ένα χρόνο που δυνάμειν όλοένα κι' ειναν σά φωνές άγγελικές.

Ειν' οι ψυχές των δυστυχισμένων μου παιδιών, ψιθύριζε η μητέρα κι' άμέσως έσφύγη.

Από τότε οι καμπάνες της εκκλησίας της Δορέττης δε σημαίνουν σάν και τις άλλες, μα μοιάζουν σά να τραγουδούν. J. Νέρουδα

ΕΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΑΛΟΓΟ

ΤΟΥ CURIEL BUYSSE

Η σκηνή ειναι σύντομη και—πράγμα που θα σάς φανεί παραδοξολογία—συχρόνως πολύ άγρη και πολύ γρήγορη.

Καταμερίς του δρόμου τρία παιδιά παίζουν και κινώντουνσαν άπάνω στον άμμο. Νομίζω πως τα βλέπω άκριβώς μπροστά μου αυτή τη στιγμή και πάντοτε έτσι θα έβλεπα στο μυαλό μου, όπως πάντοτε θυμούνται τη σκηνή που έστυλίστηκε τότε. Τό

ένα ειναι κοριτσάκι ως έφτα όχτώ χρόνων, με το μουντάκι του δοκονίνο, με μεγάλα κι' άδύα γαλανά μάτια, μαλλιά κατάμαυρα και πικνά που πέφτανε άταχα στο λαμό του και στα μάγουλά του, το άλλο ένα κοριτσάκι τεσσάρων πέντε χρόνων, παχυντό, ξανθό και κίτρινο, ένας μικροσκοπικός άνθρωπος, χωμένος μέσα σ' ένα μαλακμένο παντελόνι, πολύ φαρδύ και πολύ μακρύ για δαιτόν, που το κρατούσαν ψηλά, κοντά στον άμμο, οι ξεφτυλισμένες τράντες του και το τρίτο ένα μικρό παιδάκι, άκαθόριστον ηλικίας με φουσανία άκρια, που καθόταν στον άμμο, ένα αγαθό μωρό με μεγάλα μάτια χωρίς έκφραση και στυγνά μαλλιά.

Δεν έβρα ποτέ ειναν το παγγινί τους, μα μου φαίνεται πως δεν έπαιζαν τίποτα. Άνακάνων τον άμμο με τα χεράκια τους, κινώντουνσαν κάτω κι' άπολάμβαναν σά ζωσάντα την άνοϊστική γλάνη του άέρα. Κανένας δε βρισκόταν έκει για να τα προσέχη: το μικρό χωριουδάκι φαινόταν βυθισμένο σ' ένα μεσημεριάτικο δέμα κι' άριστερό στον ίσιο και άτέλειστο δρόμο, το φνιμένον με δυο δειροστοιχίες από δένεα.

Καθισμένος στη σκιά, μπρός στο μοναδικό μαγαζάκι του χωριού έμουν κι' εγώ ο ίδιος μισο-ναρκωμένος, κουρασμένος, από τη μακρινή μου πορεία με ποδήλατο. Είχα διασχίσει, την ήλιολουμένη και όρνια εκείνη ημέρα του Μαΐου, πάνω από σαράντα χιλιόμετρα κι' έπρεπε να διασχίσω κι' άλλα τόσα για να φτάσω στο τέλειμα της έκδρομής μου. Ένοιθα μια γλάνη να πλημμυρίξω το κορμί και τα μάτια μου έκλειναν, καθώς έκπαιζα την πίστα μου. Πέρα πέρα ειναν άκοιμισμένοι το καλό μου ποδήλατο, ο σύντροφος της έκδρομής μου.

Έξαφνα διαπεραστικές φωνές μ' έβαναν να συνέλθω από τη νύχνη και να πεταχτώ όρθιος. Άμέσως άντικρυσα ένα θέμα που μ' έκανε να παγώσω από τον τρόμο μου και με κάφωσε στη θέση μου.

Στο δρόμο, άντικρυ μου άκριβώς, στο ίδιο μέρος που μια στιγμή προτήτερα έπαιζαν τα παιδιά, περνούσε ένα μεγάλο φορτωμένο κάρο, σκεπασμένο μ' ένα μαύρο χοντρό πανί που το έσερεν άδούρβα ένα μεγάλο καστανό άλογο. Και με μια πατιά, γρήγορη σαν άστραπή, έφ' με τα χέρια μου που έτρεμαν έσφιγγα τα μηνίγγια μου, με το στόμα μου άνοιχτό, μη μπορώντας να ξεφύγω, είδα τον άμαξά και μια κομμάτι μπρομνήτα άπάνω στο μαύρο πανί, τα δυο μεγαλύτερα παιδιά, το κοριτσάκι και το άγόρι, ν' άποταρβιούνταν στην άκρη του δρόμου, έφ' το μικρό παιδί έμενε άμερμονο στη μέση του δρόμου, χωρίς την συνείδηση του φοριχτού κινδύνου που το άπειλούσε. Δεν είχα προφάσι να σάλλωμ από τη θέση μου, όταν το βαρύ άλογο βρισκόταν από πάνω του.

Μά όχι... δε βρισκόταν από πάνω του... Κι' άκριβώς τη στιγμή που νόμιζε πως άντικρύς του τα παιδιά λυμμένο, συντριμμένο, είδα το καλό ζώο να στέκεται για μια στιγμή, να χαμηλώνη το κεφάλι του προς αυτό, σά να ήθελε να το μωρυσθή, και ύστερα άπλώνοντας τα πόδια του να περνάει από πάνω του με το κάρο χωρίς να το άγγίξει.

Θανές τρόμον, θόρυβος, πόρτες που άνοίγουν με όρη, το άγόρι και το κοριτσάκι τράνε μπάτσους που τα κάνουν να ξεφυνίλουν και μια γυναίκα τρέχει άναμάλισμένη σαν παλαβή και σηκώνει το παιδάκι. Τότε ο άμαξάς ο όποιος έψαχνει ύστερ' από όλη αυτή τη φασαρία, πηδάει από το κάρο του και οίχοντος μια πατία γρη του, άντιλαμβάνεται το συμβάντα και άρχίζει να χτυπάει με το καμινί το ζώο του δυνατά, βλαστημώντας και βρίζοντας.

Τότε άνακάνετρεκα κι' εγώ σ' αυτή τη φασαρία. Πεταχτήνα από τη θέση μου με δάκρυα στα μάτια. Στην άκρη μου ήρθε να πηξω αυτό τον άνθρωπο. Κι' όμως δεν έζωα πως άνι να κάνω αυτό καθόρυχα άμέσως και ήρθε στα σύγκαλα. Και με γλυκιά φωνή, γεμάτη καλοσύνη, του λέω:

— Καλέ μου άνθρωπε, μη χτυπάς πιά το άλογο κι' έλα να πιούμε μαζί ένα ποτηράκι.

Έκείνος γύρισε και μου έριξε ένα βλέμμα πολύ δύσπιστο, γεμμένο θυμό: έφ' άόχνη να γίνωμν έξω φρενών και σέφετομαι ότι μια φορά άκόμα αν χτυπούσε το δυστυχισμένο το ζώο του, να πέσω άπάνω του και να τον στραγκαλίσω. Αυτό το άισθάτομαι, είμαι βέβαιος πως θα συμβή έτσι. Μά αν δεν το ξαναχτυπήσει μά θα τον συγχωρέσω και έτσι νοιώθω πως θα κάνω μια καλή πράξη, πως ο καλός μου κρόπος θα ξεπνήση για πρώτη φορά μέσα του κάποιου

Πεταχτήνα από τη θέση μου.

Curiel Buysse

Ο ΧΑΪΝΕ ΚΙ' Η ΠΡΗΚΗΠΙΣΣΑ

Ο Χαΐνε ειναν ποίη υπερίφανος. Άποδείξεις τούτου εινε το κάσπι ανέκδοτόν του. Κάποις, όταν βρισκόταν στο Μόναχον, γινώσκων πολλές λόγους κι' αυτόν στην αλή της Βαυαρίας, Άλλος έβρεθελαγ την ποιητική του μεγαλειότητα, άλλα το πνεύμα του και την έυνη όμωζ του με τόσο ένθουσιασμό, ώστε μια πρηκήπισσα έξεφρασε την έπιθυμία να τον γνωρίση.

Τίποτε το εύκολότερο, είπε κάποιος δικαστής. Άρχει που έρω που κάθεται.

Και έστειλε άμέσως ένα υπάλληλο των Άνατόρων στο σπίτι του ποιητού με την παρακάλη να τον παρακλήση να πάη να πη τον καφέ του σπής, πρηκήπισσα.

Πράγματι ο υπάλληλος έπαιε στο Χαΐνε και του άνέφερε το σκοπό της άποστολής του.

Προσφέρετε τά σπής μου στην Πρηκήπισσα, άνήγησε τότε ο ποιητής, γιατί είχε την καλοσύνη να με συλλογισθή, άλλα παρακαλέσατε τη να με συγχωρήση, γιατί συνειδήσω να πέρνω τον καφέ μου έκει που πέρνω και το γεύμα μου.

— Προσφέρετε τά σπής μου στην Πρηκήπισσα, άνήγησε τότε ο ποιητής, γιατί είχε την καλοσύνη να με συλλογισθή, άλλα παρακαλέσατε τη να με συγχωρήση, γιατί συνειδήσω να πέρνω τον καφέ μου έκει που πέρνω και το γεύμα μου.

— Προσφέρετε τά σπής μου στην Πρηκήπισσα, άνήγησε τότε ο ποιητής, γιατί είχε την καλοσύνη να με συλλογισθή, άλλα παρακαλέσατε τη να με συγχωρήση, γιατί συνειδήσω να πέρνω τον καφέ μου έκει που πέρνω και το γεύμα μου.

— Προσφέρετε τά σπής μου στην Πρηκήπισσα, άνήγησε τότε ο ποιητής, γιατί είχε την καλοσύνη να με συλλογισθή, άλλα παρακαλέσατε τη να με συγχωρήση, γιατί συνειδήσω να πέρνω τον καφέ μου έκει που πέρνω και το γεύμα μου.

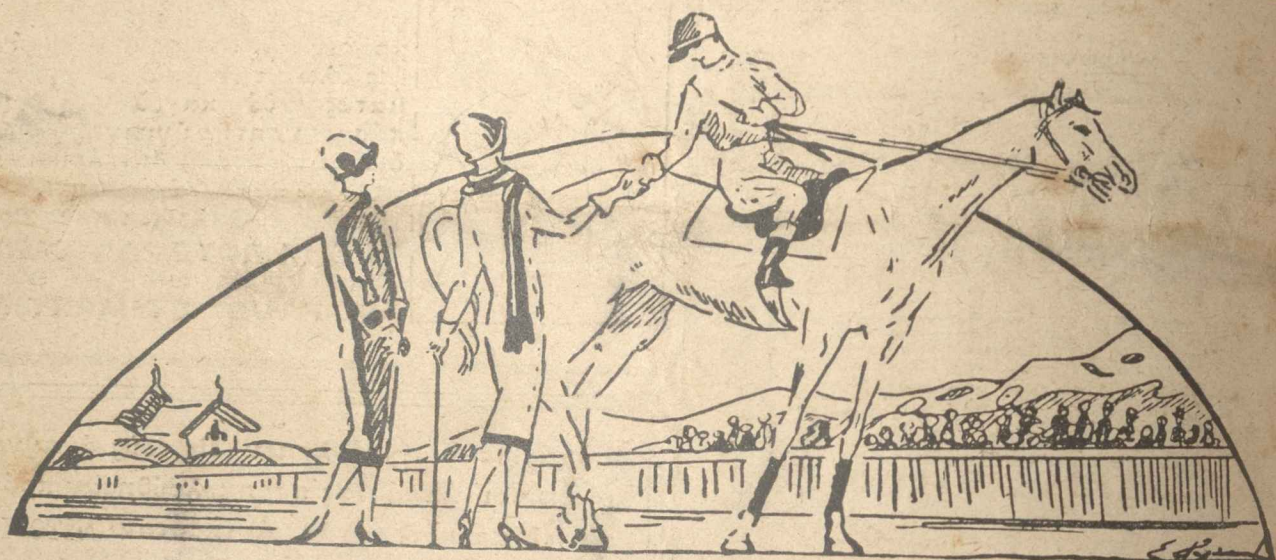
— Προσφέρετε τά σπής μου στην Πρηκήπισσα, άνήγησε τότε ο ποιητής, γιατί είχε την καλοσύνη να με συλλογισθή, άλλα παρακαλέσατε τη να με συγχωρήση, γιατί συνειδήσω να πέρνω τον καφέ μου έκει που πέρνω και το γεύμα μου.

— Προσφέρετε τά σπής μου στην Πρηκήπισσα, άνήγησε τότε ο ποιητής, γιατί είχε την καλοσύνη να με συλλογισθή, άλλα παρακαλέσατε τη να με συγχωρήση, γιατί συνειδήσω να πέρνω τον καφέ μου έκει που πέρνω και το γεύμα μου.

— Προσφέρετε τά σπής μου στην Πρηκήπισσα, άνήγησε τότε ο ποιητής, γιατί είχε την καλοσύνη να με συλλογισθή, άλλα παρακαλέσατε τη να με συγχωρήση, γιατί συνειδήσω να πέρνω τον καφέ μου έκει που πέρνω και το γεύμα μου.

— Προσφέρετε τά σπής μου στην Πρηκήπισσα, άνήγησε τότε ο ποιητής, γιατί είχε την καλοσύνη να με συλλογισθή, άλλα παρακαλέσατε τη να με συγχωρήση, γιατί συνειδήσω να πέρνω τον καφέ μου έκει που πέρνω και το γεύμα μου.

ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΩΝ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΩΝ
ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΑΙ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΙ 2200
ΩΡΑ ΕΝΑΡΞΕΩΣ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΩΝ 2½ M.M.

«ΤΥΠΟΣ» Π. ΣΥΝΤΟΝ

ΠΙΝΕΤΕ ΓΑΛΑ ((ΟΛΛΑΝΔΙΑ)) ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ «HOLLANDIA»

ΕΙΝΕ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟΝ

Από της 1ης Νοεμβρίου αρχεται η διανομή των δώρων 10—12 π. μ. Παρουσιάσατε τας
έτικέττας σας :

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΟΔΟΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 2Α

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 18

Εις τας Έπαρχίας η διανομή αρχεται υπό των αντιπροσώπων ΑΠΟ ΤΗΣ 15ΗΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Πλουσιωτάτη συλλογή γυναικείων Καπέλλων. Τὰ πλέον νουβωτέ σχέδια
και άπαράμιλλα εις γούστο και εις τιμὰς άσυναγωνίστους. Όλα τὰ είδη
ψιλικών και είδων πολυτελείας, Γαρνιτούρες φορεμάτων και πέλων.

ΠΛΟΥΤΟΣ ΓΟΥΝΑΡΙΚΩΝ
ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ ΕΥΔΑ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 22